

Kina fremmer paradigme for udvikling i Centralasien; NATO-blok beordrer yderligere sanktioner og mere krig

Den 24. marts 2021 (EIRNS) – Tidligt i dag i Kabul aflagde Kinas udenrigsminister, Wang Yi, et overraskende besøg for at mødes med Taliban-regeringsledere og diskutere Bælte- og Vej-Initiativet, navnlig forbindelsen mellem Afghanistan og CPEC (China Pakistan Economic Corridor). I næste uge vil Beijing være vært for Afghanistan og dets nabolande på et tredje regionalt møde om fremme af mulighederne for at skabe forbindelser, med henblik på stabilitet i Afghanistan og udvikling i hele Centralasien. Det indebærer en økonomisk aktivitet til gensidig fordel for alle nationer, hvilket er det princip, der nu er et desperat behov for på verdensplan.

I modsætning hertil mødtes adskillige af statslederne fra de store vestlige nationer i dag personligt i Bruxelles på en række af tre hastemøder – NATO med 30 nationer, landene i G7 og EU med 27 nationer – og fremkom udelukkende med tilsagn om mere oprustning i Østeuropa, flere beskyldninger mod Rusland, trusler mod Kina om at afstå fra at alliere sig med Rusland samt vrangforestillinger om den europæiske økonomi og verdensøkonomien.

“Hvad foregår der i deres hoveder?” var reaktionen fra Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, i dag, da hun indledte den ugentlige webcast. Hun henviste specifikt til den farligste af alle de vrangforestillinger, der indgik i dagens mislykkede krisemøder, nemlig at en atomkrig nu er på dagsordenen som en mulig “eventualitet” ifølge topledere i Vesten.

At stoppe dette og gøre plads til en ny verdensarkitektur for sikkerhed og udvikling er fokus for Schiller Instituttets internationale konference den 9. april, ligeledes en global underskriftsindsamling.

[https://schillerinstitute.nationbuilder.com/convoke_an_international_conference_to_establish_a_new_security_and_development_architecture_for_all_nations]

[https://schillerinstitute.nationbuilder.com/for_a_conference_to_establish_a_new_security_and_development_architecture_for_all_nations]

Selv uden atomeksplodning er der risiko for, at vi vil blive ramt af hungersnød i verden, hvis vi lader de fremprovokerede stridigheder og det økonomiske sammenbrud udvikle sig til mere kaos og lidelse. Allerede før pandemien manglede mere end 800 millioner mennesker i 2019 tilstrækkelig ernæring, og 125 millioner af dem var i ekstreme sultfaser. Siden da, med hyperinflationen og nu konsekvenserne af den fremprovokerede Ukraine-krise og sanktioner, er fødevarekrisen og forstyrrelser i landbruget blevet forværret til den realistiske udsigt til en milliard mennesker, der lider af mangel på fødevarer, og 400 millioner i ekstrem nød.

Denne katastrofe er udelukkende en menneskeskabt katastrofe, og mange nationer er parate til at sætte sig op imod den afpresning og tyrannisering, som tvang dem til at følge de aksiomer, der i første omgang forårsagede det økonomiske sammenbrud. Hvem ønsker at lade sit folk sulte for "friheden" i NATO's "regelbaserede" verdensorden?

I dag fandt der en afstemning sted i FN's Generalforsamling om støtte til humanitær bistand i Ukraine, men især om at fordømme Rusland. Endnu en gang, som det skete den 2. marts i en afstemning i FN's Generalforsamling, undlod et betydeligt antal nationer at stemme – 38 denne gang (35 den 2. marts) – i stedet for at indordne sig under det globale NATO's

kommandoer.

Den russiske udenrigsminister, Sergej Lavrov sagde i går i en tale til Moskvas Center for internationalt Diplomati, hvor han kommenterede de hidtil usete sanktioner mod Rusland og NATO's deployering: "Det handler om at fjerne forhindringen i form af Rusland på vejen til opbygningen af en unipolær verden... Det handler ikke om Ukraine, det handler om en verdensorden, hvor USA ønsker at være den eneste suveræne og dominerende..."

Mobilisér for Schiller Instituttets underskriftsindsamling og konference for at skabe en ny verdensorden for fred og udvikling for alle.

**Mens Biden tager til Europa,
er spørgsmålet: "Hvad foregår
der i deres hoveder?"**

**Schiller Instituttets
ugentlige webcast med Helga
Zepp-LaRouche**

Da Biden i går rejste til Europa for at mødes med "allierede" ledere i NATO, G7 og EU, var der talrige erklæringer fra amerikanske embedsmænd, herunder Biden, der bebudede en optrapning mod Rusland. Med udtalelser om russiske "krigsforbrydelser" og atomkrig som en "mulig eventualitet" afspejler det, bemærkede Zepp-LaRouche i dag, "nul kapacitet"

til at gennemtænke den strategiske krise.

Zepp-LaRouche imødegik den ensartede fortælling, der dominerer Vesten, ved at identificere målet for denne sprogbrug som værende et regimeskifte mod Putin – men med hvilket formål? Som følge af optrapningen af sanktioneerne anslås det nu, at fødevaremangel snart vil true 1 milliard mennesker – Hvem begår egentlig krigsforbrydelser og krænker menneskerettighederne?

Hun diskuterede det ironiske i, at diskussionen om atomkrig bryder ud på 39-årsdagen for Ronald Reagans promovning af Det strategiske Forsvarsinitiativ (SDI), som hendes mand, Lyndon LaRouche, havde været en af de førende arkitekter bag. LaRouches idé, som var kernen i Reagans forslag, var ikke blot en militærpolitik til forsvar mod atomkrig, men en økonomisk tilgang med deling af de mest avancerede teknologier til gavn for alle nationer. Denne idé er i centrum for Schiller Instituttets kommende videokonference om skabelse af en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som skal erstatte det neokonservative, neoliberale system, der er ved at falde sammen i dag.

**Briterne indkalder Biden til
Europa for at erklære:
Atomkrig er ikke længere
utænkeligt;**

det er en "potentiell hændelse"

Den 23. marts (EIRNS) – I dag er det 39 år siden præsident Ronald Reagan i 1983 annoncerede det historiske Strategic Defense Initiative (SDI), politikken for et fælles amerikansk-sovjetisk samarbejde om forsvarssystemer til ballistiske missiler baseret på "nye fysiske principper", som Lyndon LaRouche udformede og derefter drøftede med sovjetiske repræsentanter gennem samtaler i bagkanaler, der blev sanktioneret af Reagans Hvide Hus. Det var næsten lykkedes med denne politik at få en ny international sikkerhedsmæssig og økonomisk arkitektur indført, som en gang for alle ville have sat en stopper for britisk geopolitik og britisk spekulation og plyndring.

Ironisk nok er det på årsdagen for SDI, at et fuldstændig vanvittigt Britisk Imperium er i færd med at drive konflikten mellem USA/UK/NATO og Rusland til det punkt, hvor der er atomar konfrontation – både på de militære og økonomiske fronter. På en briefing til journalister om præsident Joe Bidens rejse til Europa for at mødes med NATO og EU-ledere, som begynder den 24. marts, informerede USA's nationale sikkerhedsrådgiver Jake Sullivan i går medierne om, at USA "i betragtning af skrækken for en potentiel anvendelse af atomvåben" omkring konflikten mellem Rusland og Ukraine, har USA "ikke ændret vores nukleare forholdsregler til dato", men at præsident Biden "vil rådføre sig med allierede og partnere om denne potentielle eventualitet".

Hvad skete der mon med den fælles erklæring, som præsident Biden og præsident Putin udsendte efter deres topmøde den 16. juni 2021, om at "atomkrig ikke kan vindes og aldrig må udkæmpes" – som en hyldest til en aftale fra 1985 mellem USA's tidligere præsident Ronald Reagan og Sovjetunionens præsident Mikhail Gorbatsjov? Eller de identiske erklæringer, der

hovedsageligt er tilrettelagt af russiske diplomater, og som blev vedtaget på topmødet mellem Putin og Xi Jinping den 28. juni 2021 og den 3. januar 2022 af FN's P-5-atomvåbenmagter?

Udenrigsminister Tony Blinken har yderligere låst sig fast på kollisionskurs med Rusland ved i dag, på tærsklen til Bidens afrejse, at bekendtgøre, at "på baggrund af de oplysninger, der er tilgængelige på nuværende tidspunkt, vurderer den amerikanske regering, at medlemmer af Ruslands styrker har begået krigsforbrydelser i Ukraine." Han tilføjede med en truende bemærkning, at "Vi er forpligtet til at kræve ansvarlighed ved hjælp af alle tilgængelige værktøjer, herunder strafferetlig forfølgelse."

Den økonomiske og finansielle krigsførelse, som London og Wall Street har udløst mod Rusland, er ikke mindre truende for menneskehedens fortsatte eksistens end deres atomare, grænsesøgende krigsførelse. De har indledt en politik, hvor de ved hjælp af uendelige "sanktioner" forsøger at afkoble verdensøkonomien radikalt i to bittert modsætningsfyldte blokke – en militariseret NATO-dollar blok og Bælte og Vej-blokken – som begge er ved at blive kastet ud i et inferno af økonomisk sammenbrud og affolkning.

Rusland vil imidlertid forsvare sig mod den planlagte udslettelse – både på de militære og økonomiske fronter. I løbet af de sidste tre uger har præsident Putin flyttet Rusland over på et krigsøkonomisk udgangspunkt, idet han aggressivt har forsvaret den indenlandske produktionskapacitet og anvendt beskyttelsesforanstaltninger, såsom valutakontrol, for at afværge ekstern finansiell krigsførelse. I dag meddelte Putin, at Rusland kun vil acceptere betalinger fra eksporteret naturgas til "uvenlige stater" (dvs. dem, der deltager i sanktionerne) i rubler og ikke i dollars. Dette vil yderligere afskærme Rusland fra spekulative dollar angreb på dets banksystem og skabe en alvorlig forvirring for Tyskland og andre europæiske lande, som er dybt afhængige af importeret russisk naturgas, olie, hvede og andre produkter.

Imidlertid er der en vej tilbage fra afgrunden for menneskeheden, selv på dette sene tidspunkt. På Schiller Instituttets konference den 9. april, hvor der opfordres til en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, vil vi i detaljer beskrive den nødvendige politiske strategi, til at vende dette tilsyneladende uafvendelige styrtdyk mod helvede.

Denne strategi følger den samme grundlæggende tilgang, som Lyndon LaRouche anvendte i forbindelse med sit SDI-projekt fra 1983, og som LaRouche gentog i en artikel, der blev offentliggjort i EIR's nummer af 19. juli 1996, "SDI: The Technical Side of 'Grand Strategy'" https://larouchepub.com/eiw/public/1996/eirv23n29-19960719/eirv23n29-19960719_040-sdi_the_technical_side_of_grand-lar.pdf.

I dette dokument udtalte LaRouche: "Begge supermagter, og andre, havde desperat brug for en stimulans til teknologidrevet vækst, svarende til den økonomiske effekt af Kennedys " kriseprogram " for den bemandede månelanding. Samarbejde om udvikling af de teknologier, der er nødvendige for et strategisk forsvar mod ballistiske missiler, ville give alle deltagende økonomier den nødvendige teknologiske stimulans, hvis man samtidig indfører en politik, der fremmer "afsmittende virkninger" på den civile økonomi.

"For at skifte fra et fjendtligt forhold til et samarbejdsforhold i de tilfælde, hvor der tidligere har været en langvarig, dybt forankret fjendtlighed, må der skabes et stærkt incitament af vedvarende velvillighed. Udadtil lægger effektive incitamenter til sådanne formål, vægt på fysisk-økonomiske fordele (til forskel fra relativt flygtige, finansielle fordele). De fysisk-økonomiske fordele er vigtige, men materialisterne og empirikerne overvurderer i høj grad sådanne "incitamenter" som sådan. Det væsentlige er ikke den materielle belønning som sådan; det væsentlige er aktiveringen af agape; den offentlige legitimering af en nødvendig materiel gevinst med aktiveringen af de kognitive processer, som

videnskabelige og teknologiske fremskridt absolut afhænger af, er nøglen til at opnå den ønskede strategiske effekt...

“Forudsætningen for eksistensen af den moderne form for en perfekt suveræn, konstitutionel, nationalstatslig republik, er opfattelsen af mennesket som et kognitivt væsen, ikke som faste sæt af biologiske sociale egenskaber. Det er i den udstrækning, vi kræver, at alle blandt samfundets medlemmer skal fungere med hovedvægt på udvikling og brug af de kognitive potentialer, som adskiller det menneskelige individ fra dyrene, at vi opfordrer det potentielle herredømme, som republikken har i forhold til enhver anden samfundsform, i forhold til ethvert oligarkisk samfund, til at komme i anvendelse. Det forstod Niccolò Machiavelli, og hele historien siden da, har på en eller anden måde bekræftet dette princip...

“For at genvinde vores nationale suverænitet og skabe den sikkerhed, vi har brug for, må vores nation genvinde sin sjæl. Ellers er vi fortabte, og de fleste af de nulevende familier på denne planet ligeså. Et effektivt strategisk forsvar skal først og fremmest forstås som en økonomisk, kulturel og moralsk opgave. Hvilke vildfarelser er vi villige til at opgive for at sikre vores nation, for måske at redde vores sjæle?”

**POLITISK ORIENTERING den 24.
marts 2022:
Mobilisér for Schiller**

Instituttets videokonference den 9. april om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Klik her for lydfilen.

Med formand Tom Gillesberg.

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2022/03/tg-24.3.22.mp3>

NATO og EU er ved at “selv-sanktionere” et økonomisk sammenbrud

Den 21. marts (EIRNS)-Støttet af mange tusinder verden over, vil Schiller Instituttets opfordring til en konference for at designe en ny strategisk og økonomisk udviklingsarkitektur mod denne krise, sætte instituttet i stand til at organisere en international konference den 9. april på det fornødne niveau. Den alvorlige krise, åbner for første gang i årtier, øjnene hos mange mennesker i verden for principperne i Lyndon LaRouches “Fire økonomiske love” og hans design for et nyt Bretton Woods-kreditsystem; det er den eneste vej tilbage til varig fred gennem økonomisk udvikling af alle nationer.

NATO-landenes uhørte monstrøse økonomiske sanktioner og

finansielle konfiskationer, tvinger forsætligt verden mod to blokke; medierne i de nævnte lande, fremstiller Rusland som værende økonomisk, permanent tilintetgjort, uden at Kina og Indien er i stand til at hjælpe det tilstrækkeligt. De hævder, at de eurasiske udviklingskorridorer i Bælte- og Vej-Initiativet er blevet undermineret.

Men det voksende antal tænkende mennesker, der har lært eller fulgt Lyndon LaRouches økonomiske principper, ved, at denne fjernelse fra dollar-euro-finansieringen kan katalysere et nyt kreditsystem baseret på guldreserver. Det vil, hvis det opstår, være centreret i disse eurasiske magter, men åbent for USA og Europa, ligesom Bælte- og Vej udviklingsprojekterne har været det. Det kunne anvende disse magters store produktive kræfter, som NATO-landene nu forsøger at " afskærme" og ødelægge med sanktioner, til at lede et globalt økonomisk opsving. Fra denne frygtelige krig kunne der komme en fred, der er rodfæstet i de fremtidige fordele, som denne kredit- og valuta aftale, der vil bringe alle nationer økonomisk udvikling. Dette er formålet med Schiller Instituttets underskriftindsamling og konference.

En artikel fra i dag i "Markets Insider's Oil & Commodities News", rapporterer at den russiske olieeksport er faldet med ca. 1 mio. tønder pr. dag siden slutningen af februar, på grund af et større fald i eksporten til Europa på ca. 1,5 mio. tønder pr. dag. Det betyder, at omkring en tredjedel af den europæiske import fra Rusland er stoppet; situationen med Europas naturgas import er tilsvarende. "Oil & Commodities News" citerer en " ledende råvarestrateg" fra Morgan Stanley for, at selv om olieeksport fra Rusland formelt set ikke er omfattet af NATO-landenes økonomiske krigssanktioner, så "selv-sanktionerer" et stort antal europæiske virksomheder og afstår fra at købe olie eller naturgas fra Rusland – da USA har udstedt et forbud mod det.

Denne ekspert forudser, at prisen pr. tønde olie vil forblive på 120 \$ "eller den kan øges" i 12-18 måneder. Knap en måned

med olie, gas, metaller, gødning og fødevarer, der er steget i pris, oven i den galopperende inflation, der var i gang forinden, har været tilstrækkeligt til at sænke transporten, presse landbrugets udbytter ned, udløse strejker, trække al likviditet ud af råvaremarkederne og udløse mangelsituationer af alle slags. Bloomberg News bragte overskriften den 18. marts: "Verdens største råvaremarkeder er begyndt at bryde sammen".

Der findes endda en makaber Wall Street-eufemisme for denne dybe sparepolitik: "ødelæggelse af efterspørgsel". Men det er millioner af menneskers arbejdsliv i Europa, USA og mange udviklingslande, der bliver ødelagt.

Et typisk eksempel: Det Internationale Energiagentur (IEA) udsendte et skøn den 18. marts, at olie markederne ville falde med 3 millioner tønder pr. dag i 2022, efter at de allerede har reduceret deres produktion med 9 millioner tønder pr. dag i de sidste to år. Men sammen med denne vurdering kom IEA's liste over anbefalede nedskæringer i bilkørsel, opvarmning, flyvning, fortæring osv., som angiveligt kunne "spare" lige præcis 3 millioner tønder pr. dag året rundt, overvejende i USA og Europa. Denne dybe nedskæring – "selv-sanktionering" – er netop det, der hele tiden var hensigten med den grønne New Deal. Wall Street og City of Londons Great Reset /store nulstilling – har altid anset det for nødvendigt at "knuse" modstandernationerne Rusland og Kina for at gennemtvinge denne nedskæringspolitik.

Det utilsigtede resultat kan blive, at de store eurasiske nationer, uanset de er blevet sat tilbage af krigen og NATO-landenes altomfattende finansielle krigsførelse, bliver enige om et nyt penge- og kreditsystem og restitueres markant – mens de transatlantiske nationers økonomier kollapser i hyperinflation og et finansielt krak, samtidig med at deres militærbudgetter vokser i vejret!

At undgå dette, er ligeledes opgaven for Schiller Instituttets

unikke internationale andragende og dets kommende konference, som anviser en ny strategisk og økonomisk arkitektur til gavn for alle nationers strategiske interesser og økonomiske udvikling.

Indsat billede: Pexels

Hvilken form for fred? Hvilken type vækst?

Den 20. marts (EIRNS) – Vi lever med den umiddelbare trussel om en omfattende atomkrig, der kan udslette den menneskelige art, og i en økonomisk selvmordsspiral, der ødelægger menneskeliv og fremskridt. Hvad er vejen ud?

Folk af god vilje søger fred i Ukraine, men hvilken slags fred? Hvis fred blot var et fravær af krig, var Ukraine og Rusland så "i fred" før den 24. februar? Har Rusland og NATO været "i fred" i de sidste tyve år?

En fred, der er baseret på en magtbalance, på en kalibreret lighed mellem forskellige mål, kan ikke bestå; den ville ikke afspejle menneskehedens universalitet eller de fælles veje til velstand og lykke...

Den fornødne form for fred, der er nødvendig for verden, kan ikke vindes på Ukraines jord.

Den må føres og tilvejebringes af befolkningen i USA, i andre NATO-lande, i den alliancefrie verden, af alle – kort sagt gennem en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer, der tager hensyn til alle nationer og menneskehedens interesser generelt.

Denne interesse går ud over nationernes (eller deres herskende eliteres) privilegier, og har sin autoritet fra det enkelte menneskes natur som skabt i Guds levende billede, udstyret med fornuft og med en impuls (og en ret, der i vid udstrækning er uforløst!) for, på en varig måde at bidrage til hele menneskehedens fremskridt.

Vi er nået til det punkt, hvor fattigdom overalt på denne klode er omsonst, og hvor dens fortsatte tilstedeværelse er en forbrydelse. I modsætning til dette store potentiale af det menneskelige sinds og den menneskelige økonomis kræfter, befinder sig et angloamerikansk centreret imperium, der direkte angriber det menneskelige potentiale til at trives – angriber det gennem grønne mandater, finansialisering af økonomien og med direkte militære konfrontationer.

Den russisk-ukrainske bio-geo-kemiker Vladimir Vernadsky beskrev den voksende kraft i det menneskelige sind i sin "Scientific Thought as a Planetary Phenomenon", som han skrev i 1930'erne:

"I løbet af det sidste halve årtusinde, fra det 15. til det 20. århundrede, fortsatte udviklingen af menneskets stærke indflydelse på den omgivende natur og dets forståelse af den, i et hastigt tempo og blev stadig mere magtfuld. I løbet af denne periode blev hele planetens overflade omfattet af en fælles kultur: opdagelsen af bogtrykkeriet, kendskab til alle tidligere utilgængelige områder af jorden, beherskelse af nye energiformer – damp, elektricitet, radioaktivitet – beherskelse af alle kemiske grundstoffer og deres anvendelse til menneskets behov, skabelse af telegrafien og radioen... Gennemgribende sociale forandringer, der fik støtte fra de brede masser, satte deres interesser i første række, og spørgsmålet om at eliminere underernæring og hungersnød blev en realistisk mulighed, som ikke længere kunne ignoreres."

Tiden er inde til at organisere verden omkring realiseringen af dette store potentiale hos den menneskelige art, til at

kassere fortidens brutale geopolitik og magtbalance perspektiv, og skue frem mod en fremtid med overflod og fremskridt.

Dér ligger sejren! Og den skal opnås, inden "dommedagsuret" slår midnat.

Styrk Schiller Instituttets konference den 9. april!

38 min. videoresumé + hele konferencen: International videokonference for at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer, den 9. april

Del gerne.

Information: 53 57 00
51, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk, www.schillerinstitute.com

PLENARFORSAMLING (90 min.)

Hvorfor det fejlslagne gamle paradigme kræver udformningen af et nyt paradigme i internationale forhold.

PANEL 1: ØKONOMI (90 min.)

For en ny retfærdig økonomisk verdensorden – forebyggelse af én milliard menneskers sultedød

PANEL 2: SIKKERHED (90 min.)

En ny sikkerhedsarkitektur i traditionen fra den Westfalske Fred (1648) og Bandung-konferencen (konferencen i Indonesien i 1955, hvor Den alliancefri Bevægelse blev grundlagt.)

PANEL 3: UDVIKLING (90 min.)

For endelig at overvinde kolonialisme og imperialisme

Udvikling er det nye navn for fred

Behovet for at opbygge et verdenssundhedsvæsen

Opdateret:

Vores verden er under den akutte og livstruende trussel om omfattende krig, herunder atomkrig og dermed den mulige udslettelse af menneskeslægten, foruden økonomisk ødelæggelse, der berører milliarder af mennesker.

Det er derfor tvingende nødvendigt at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer, som skal tilgodese til alle nationers interesser på jorden.

Den nuværende krig i Europa, rækken af krige i Afghanistan, Syrien, Irak, Libyen, Yemen, Somalia, Sudan, og spredningen af hungersnød og sygdomme har allerede dræbt millioner af uskyldige mennesker og ødelagt deres hjem, levebrød og fremtid. Corona-krisen minder os om, at alt liv på jorden er sammenhængende, forbundet og indbyrdes beslægtet, og at vi må fokusere på bæredygtighed og inklusion for at forbedre vores jord og vores befolkningers tilstand. Vores mission er derfor ikke kun at stoppe en sådan selvdestruktiv udvikling, men også at tilrettelægge alle forudsætningerne for fred og velstand på grundlag af menneskehedens fælles formål. Vi må udforme et nyt

paradigme, en ny ordening, som fokuserer på vores klode og vores befolkningers interesser for at løfte menneskeheden til det næste niveau.

Bag den umiddelbare trussel om krig ligger det igangværende kollaps af det transatlantiske finanssystem. En hyperinflationær proces er blevet udløst globalt, med et deraf følgende sammenbrud af de vestlige nationers økonomier. City of London og Wall Street, som er ansvarlige for et sådant system, er ivrige efter at ødelægge ethvert velfungerende alternativ til deres system, det være sig Rusland, Kina, Indien eller andre. Kinas partnerskab omkring Bælte & Vej omfatter nu omtrent 150 nationer. Det nuværende finansielle system bliver brugt til at opretholde den koloniale tilstand af underudvikling af den tidligere såkaldte udviklingssektor, gennem malthusianske strategier. Derfor er det nødvendigt at etablere et fuldstændig nyt finansielt paradigme med en integrerede tilgang til sikkerhed, økonomi og udvikling af alle nationer.

Den Westfalske Fred er vores referencepunkt. Den fastslog ikke blot den andens gavn, ære og fordel og den evige glemsel, amnesti eller tilgivelse for alt, hvad der er begået, men den omfattede også en finansiell reorganisering af alle lande, der deltog i den. Den sorterede og afviklede misligholdt og ulovlig gæld og finansielle fordringer, for det meste ved annullering af gæld eller forhandlet omlægning af gæld. Den fastlagde også statens rolle i genopbygningen af nationerne efter 30-årskrigen.

Den internationale folkeret udviklede sig på baggrund af den Westfalske Fred, som fandt sit hidtil mest vidtgående udtryk i den såkaldte FN-pagt, der ubetinget må opretholdes i det nye paradigme. Verdenserklæringen om menneskerettigheder, de ti principper fra Bandung og de fem principper for fredelig sameksistens, indeholder alle idéer, som er universelle og fortsat gyldige for fremme af fred, udvikling og samarbejde i

verden.

Verdens sidste udformning fandt sted efter Anden Verdenskrig, som gav anledning til FN, Verdensbanken, IMF, NATO, WTO, WHO, osv. Disse institutioner udråbt deres fokus på demokrati, menneskerettigheder, kapitalisme, forbrug og militær og det fungerede for det meste i 75 år. Deres mangler var at de ikke opfyldte FDR's løfte om Bretton Woods-systemet, som han udformede det for at øge levestandarden i udviklingslandene og gøre en ende på kolonialismen. Det er på tide at omforme verden for at kunne drage fordel af den enorme forbundethed og det nye paradigme for at sikre grundlæggende menneskelige behov, inklusion, ny økonomi, decentralisering, varig overlevelse og fred for alle.

Vi er inderligt overbeviste om, at fred kun kan opnås ved en gennemgribende omformning af det økonomiske system i verden, så dette perspektiv bliver til virkelighed. En sådan ny vision af verden, der er i overensstemmelse med fortidens idealer, vælger bæredygtighed, inklusion og forbundethed i stedet for den internationale regelbaserede orden med fokus på magt og profit.

Vi afholder denne konference for at invitere, engagere og inspirere ledere med visioner, karakter, evner og engagement til at kommunikere, samarbejde og sammen være kreative i retning af enhed, retfærdighed, demokrati, suverænitæt og menneskelig udvikling, og holde fast i deres løfter i stedet for at underkaste sig pengemændenes og oligarkernes regler. Det er et spørgsmål om liv eller død at stoppe "dommedagsuret", før det slår midnat.

Denne nye vision, der skal skabe en ny global platform og føre menneskeheden til nye højder, er meget detaljeret beskrevet i forslagene fra den berømte amerikanske økonom Lyndon LaRouche,

som er baseret på det han kaldte sine fire love:

. Den øjeblikkelige gennemførelse af Glass/Steagall-loven, der blev indført af den amerikanske præsident Franklin Delano Roosevelt, uden ændringer og denne gang globalt, med henblik på at gennemføre en konkursbehandling af hele den spekulative finansboble for at forhindre udplyndring af menneskelig arbejdskraft og menneskeliv.

. En tilbagevenden til et system med topstyret og nøje defineret nationalbankvæsen, som det blev fastlagt af USA's første finansminister, Alexander Hamilton, og senere af dem som han inspirerede til at skabe succesfulde systemer for udvikling.

. Det tilhørende kreditsystem til at skabe høj produktiv udvikling i forbindelse med forbedringer af beskæftigelsen og arbejdskraftens kvalitet med den ledsagende hensigt at øge den fysisk-økonomiske produktivitet og levestandarden for personer og husholdninger.

. Et videnskabeligt drevet lynprogram for fusionsenergi for at fremme opdagelsen af nye fysiske principper og grundlæggende gennembrud inden for videnskab med henblik på at skabe de mest avancerede udviklingsformer med de højeste energigennemstrømningstætheder.

Mennesket er den eneste art, der er udstyret med kreativ fornuft, hvilket adskiller det fra alle andre levende væsener. Denne kreative evne sætter os i stand til kontinuerligt at opdage nye principper i det fysiske univers, hvilket kaldes videnskabeligt fremskridt. Det faktum, at den menneskelige forstand gennem en immateriel idé er i stand til at opdage disse principper, som har en virkning i det materielle univers i form af teknologisk fremskridt, beviser, at der er overensstemmelse mellem det menneskelige sinds lovmæssighed og lovmæssigheden i det fysiske univers. Set i dette perspektiv

har økonomi ikke noget at gøre med profit, men med menneskers lykke i den forstand, som Gottfried Wilhelm Leibniz mente, dvs. at mennesket er i stand til at udvikle alle de iboende potentialer det besidder til en harmonisk helhed, og dermed bidrage til den bedste videre udvikling af menneskeheden.

Program/Talerlisten:

Plenarmøde

1) Lyndon H. LaRouche, Jr. (1922-2019), afdød statsmand og økonom: »Grundlaget for at tro på optimisme«

2) Helga Zepp-LaRouche; grundlægger, Schiller Instituttet: Velkomst og åbningstale: »Behovet for et nyt paradigme«

3) Anatoly Antonov, russisk ambassadør i USA: »Mulighederne for at bygge en ny international sikkerhedsarkitektur«

4) Sam Pitroda; iværksætter og politiker; USA/Indien: »Behovet for at omforme verden«

5) Jay Naidoo; minister under præsident Nelson Mandela, Sydafrika: »Perspektivet fra den afrikanske medborger«

6) Chen Xiaohan, Det kinesiske folks forening for fred og nedrustning: »Menneskehedens fælles fremtid«

7) Alessia Ruggeri; talskvinde for Comitato per la Repubblica, fagforeningsleder, sammenslutningen af små og mellemstore virksomheder: »For et fædrelandenes Europa med Den Westfalske Fred«

Diskussion mellem paneldeltagerne

Panel 1: Økonomi

1) Dennis Small; Latinamerikansk redaktør, EIR: »Den nye arkitektur: Et program for at forhindre, at en milliard mennesker sulter på grund af sanktionerne«

2) Prof. Justin Yifu Lin; dekan, Institut for ny strukturel økonomi; dekan, Institut for Syd-Syd-samarbejde og udvikling;

æresdekan, Skolen for national udvikling, Beijing Universitet:
»Kinas BRI: Rationale og sandsynlige virkninger«

3) Saeed Naqvi (Indien), indisk journalist, tv-kommentator og interviewer: »Mediernes rolle og ansvar«

4) Dr. George Koo (USA), pensioneret virksomhedsrådgiver; Formand, Burlingame Foundation: »USA's sanktioner imod Rusland og Kina er selvmord for dollaren«

5) Fraydique Alexander Gaitán (Colombia), formand for Columbias arbejderforbund CTU-USCTRAB: »ILO-tripartisme, den vigtigste tilgang til en stabil og varig global fred« and Pedro Rubio, leder af CTU-USCTRAB og formand for sammenslutningen af tjenestemænd i Columbias generalregnskabskontor: »Sydamerika og den nye udviklingsarkitektur«

Offentlig debat

Panel 2: Sikkerhed

1) Jacques Cheminade; formand, Solidarité et Progrès, Frankrig: » Den Westfalske Fred for at undgå Thukydid-fælden «

2) Diogène Senny; formand for den panafrikanske liga UMOJA Congo, Republikken Congo: »Hvad Afrika forventer af verden«

3) Caleb Maupin (USA), stifter og direktør for Center for Political Innovation: »Sikkerhedsvirkninger af USA's og Vestens ensidige sanktioner«

4) Mike Callicrate (USA), kvægavler fra Kansas, politisk fortaler og stifter og ejer af Ranch Foods Direct: »Kartel-æraen er forbi: Flere suveræne landmænd, mad til alle, fordobling af verdens fødevareproduktion«

Offentlig diskussion

Panel 3: Udvikling

1) Dennis Speed; Komitéen for Modsætningers Sammenfald, forfatter og mangeårig leder af LaRouche-bevægelsen; »Det

presserende behov for et verdenssundhedssystem«

2) Helga Zepp-LaRouche: »Operation Ibn Sina«, Dipl. Ing. Daud Azimi – Bestyrelsesmedlem Afghanistans nationale fredsfront: »Afghanistan: Dagens presserende økonomiske og politiske nødvendigheder«

3) Princy Mthombeni; kommunikationsspecialist, stifter af Africa4Nuclear: »Kernekraftteknologi til Afrikas dagsorden for bæredygtig udvikling«

Offentlig debat

Afsluttende bemærkninger

Helga Zepp-LaRouche

“Vi må sætte en stopper for den selvdestruktive selvmordspagt”

Den 10. marts (EIRNS) – “I lyset af den eskalerende Ukraine-krise spørger folk rundt om i verden indtrængende sig selv og deres politiske ledere, hvor det hele vil ende. Er denne udvikling på vej mod en meget stor, måske ligefrem termonuklear, global konfrontation? Står vi over for en omvendt, mere farlig Cuba-krise? Vil menneskeheden overhovedet overleve?”

Sådan indledes Schiller Instituttets opfordring til at “indkalde til en international konference for at etablere en

ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer". I dag vil Schiller Instituttet offentliggøre en liste over betydningsfulde underskrivere af underskriftindsamlingen, og ledende medlemmer af LaRouche-bevægelsen vil gøre den bredt kendt gennem sociale medier og andre kanaler.

Den internationale konference, som der opfordres til, kan ikke kun bestå af de nationer, der allerede er ved at slutte sig sammen om et nyt paradigme for internationale relationer. Uden inddragelse af de førende transatlantiske lande, herunder USA, bliver det umuligt at etablere et nyt system på denne jord.

Årsagerne er økonomiske og strategiske.

Den enorme spekulative finansboble – vurderet til milliarder af dollars – og de stigende bjerge af penge fra centralbankerne, der strømmer ind for at holde den flydende, støder mod virkeligheden. Den galoperende inflation, der er forårsaget af pengetrykning, grøn vækst – og menneskefjendtlig politik, bliver lemfældigt tilskrevet Vladimir Putin, ligesom de skyhøje energipriser, mens de vestlige nationer selv forårsager vilkårene for konfliktsituationer og økonomisk elendighed.

Svaret er en tilgang som i den Westfalske Fred, hvor der skabes en integreret sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvor nationer og enkeltpersoner har den andens interesse som udgangspunkt for deres handlinger. Det er for et sådant nyt paradigme, at især befolkningerne i det transatlantiske område må gøre en indsats for at forhindre, at deres nationer marcherer ind i en strategisk konfrontation, hvor et enkelt forkert træk, en enkelt fejltagelse, kan føre til en kædereaktion, der udløser en atomkrig, som menneskeheden måske aldrig kan genrejses fra.

“Det er på tide, at institutioner og enkeltpersoner fra alle nationer træder frem og slutter sig til mobiliseringen for en international konference for at etablere en ny sikkerheds- og

udviklingsarkitektur for alle nationer”, konkluderes det i erklæringen.

Hold øje med schillerinstitute.com i løbet af dagen i dag for at se en meddelelse om underskriftsindsamlingen, og om hvad du kan gøre for at realisere denne nye arkitektur.

Helga Zepp-LaRouche opfordrer indtrængende til en konference om en ny sikkerhedsarkitektur på Kinas CGTN's udsendelse "Dialog"

Den 7. marts (EIRNS)-Helga Zepp-LaRouche var en af tre gæster i et panel på CGTN's udsendelse Dialog i dag, hvor hun kommenterede den kinesiske udenrigsminister Wang Yis årlige pressekonference, som varede mindst 90 minutter. De andre gæster var Peter Kuznick fra American University og professor Victor Gao Zhikai fra Soochow University; værtinde var Li Quiyuan. Diskussionen fokuserede på Kinas rolle med hensyn til at skabe fred, især i konflikten mellem Rusland og Ukraine, men vigtigst af alt for verden som helhed.

Her er udvekslingerne mellem fru Li og fru Zepp-LaRouche.

CGTN: Og fru LaRouche, lad mig høre din holdning til dette: Hvilke centrale budskaber fik du ud af udenrigsminister Wangs

pressekonference?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg var faktisk meget tilfreds med tonen, fordi det var som en tilbagevenden til fornuften. Det står i skarp kontrast til stemningen i de europæiske og amerikanske medier og den førte politik i de seneste dage. Fokuseringen på at løse problemer gennem diplomati, på at opretholde principperne i FN-pagten og på at have en overordnet holdning til problemløsning gennem samarbejde, var et tiltrængt frisk pust. Og jeg er meget, meget opmuntret, fordi Kina faktisk indtager en ledende rolle i verden lige nu, hvilket der er hårdt brug for.

CGTN: Udenrigsministeren sagde, og jeg citerer hans ord: "Kina vil gerne arbejde sammen med det internationale samfund for at fremme forhandlingerne, når det er nødvendigt", selv om han ikke specifikt sagde på hvilken måde. Men Kina understregede vigtigheden af at holde dialogen helt åben fremover.

Et andet spørgsmål, som blev rejst af journalister på pressekonferencen, er, om denne konflikt eller denne krise i Ukraine vil påvirke relationerne mellem Kina og EU. Så fru Zepp-LaRouche, lad mig høre din holdning til dette? Der er en vis bekymring for, at denne konflikt vil påvirke forholdet mellem Kina og EU. Udenrigsministeren sagde, at dialog og samarbejde mellem Kina og Europa er baseret på gensidig respekt og gensidig fordel, og det vil skabe mere stabilitet i den turbulente verdenssituation. Og han opfordrer også indtrængende EU til at udarbejde en uafhængig Kina-politik. Hvad mener du om denne kommentar?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg finder, at situationen er meget alvorlig, fordi f.eks. handelen mellem EU og Kina, som hidtil har været en søjle i verdensøkonomien, er truet af det, der sker mellem Ukraine og Rusland. Stemningen i Europa lige nu er ganske forfærdelig, og jeg kan kun tilslutte, at der bør findes nye løsninger, som udenrigsministeren giver håb om.

Jeg er af den overbevisning, at den kinesiske politiske model, den forenede fremtid for en fælles fremtid for menneskeheden, efter min mening er det, der er brug for lige nu, – professor Kuznick har ret, når han understreger, hvor vigtigt det er, at der er brug for noget helt andet. Hvis vi fortsætter geopolitikken som hidtil, er det et spørgsmål om tid, hvornår menneskeheden støder ind i muren, og det kan føre til en atomar udryddelse.

Modellen, der passer perfekt til det fælles samfund af den samlede menneskehed, ville være at indkalde til en konference, en international konference, der skulle varetage de sikkerhedsmæssige interesser for hvert enkelt land på jorden. For man kan ikke have en fredsordning uden at tage hensyn til alle landes interesser, og der findes en model i den europæiske historie, nemlig Westfalens Fred. Den Westfalske Fred afsluttede 150 års religionskrig, der kulminerede i Trediveårskrigen, og den var baseret på en erkendelse fra alle krigens parter om, at hvis krigen fortsatte, ville der ikke være nogen tilbage til at nyde resultatet af den. Og det er i en vis forstand en parallel til den situation, vi står over for overfor i dag, for hvis det kommer til en atomkrig, vil der ikke være nogen vinder, der vil ikke engang være nogen tilbage til at kommentere resultatet.

Dette bør være en motivation for at indkalde til en ny konference om Den Westfalske Fred med det specifikke formål at udarbejde en international ny sikkerhedsarkitektur, som ville omfatte Rusland og Kina i perfekt overensstemmelse med præsident Xi Jinpings politik om menneskehedens skæbnefællesskab og den ene fremtid, som vi alle deler.

CGTN: Kina er vært for dette års BRICS-topmøde. APEC- og G20-møderne vil også blive afholdt i Asien i år. Udenrigsministeren sagde, at "Asiens tid er oprundet i den globale styring", og "de vil forvandle sig fra følgere til frontløbere og endog foregangsmænd". Fru LaRouche, lad mig høre din holdning til dette: Det er meget stærke ord, der

kommer fra udenrigsministeren. Hvad mener du om hans vurdering her?

ZEPP-LAROUCHE: Det er helt rigtigt, fordi de asiatiske lande generelt, ikke kun Kina, men også nogle andre asiatiske lande, er meget bevidste om deres 5.000 år gamle historie, og ud fra dette synspunkt med en positiv tradition, definerer de en fremtid, og de ønsker at udvikles. Det er den fælles idé i BRICS, SCO og endda andre organisationer, og dette står i skarp kontrast til Europa og USA. Idéen om en ny model for internationale forbindelser, hvis disse organisationer – selv om de skulle blive inddraget i G20 – idéen om, at man har brug for en ny model for internationale forbindelser, som Wang Yi har understreget igen i dag, bør tilføres substans.

Vi har valget mellem at ende i en geopolitisk konfrontation, som vil være til skade for alle og muligvis føre til atomkrig, eller også foretager vi et spring i civilisationens udvikling, ved at definere de internationale forbindelser i en bestemt retning i traditionen fra den alliancefrie bevægelse, Bandung-konferencen og FN-pagtens fem principper for fredelig sameksistens; men også at skabe en vision om at løse menneskehedens største problemer i fællesskab, f.eks. at vi stadig er ramt af en pandemi, og at vi har brug for et moderne sundhedssystem i hvert enkelt land for at bekæmpe denne pandemi og risikoen for nye pandemier. Vi har en hungersnød i verden af, som Beasley fra World Food Program til stadighed siger, "af bibelske dimensioner". Den vil blive større på grund af inflationen i fødevarerpriserne, i gødningspriserne og i energipriserne.

Så der er en presserende dagsorden. Dette år kan bruges til at fastslå, at vi har brug for en ny model for internationale forbindelser, som overvinder geopolitikken: Udenrigsminister Wang Yi og også præsident Xi Jinping har henvist hertil ved at foreslå, at Bælte- og vejinitiativet skal samarbejde med USA's "Build Back Better"-initiativ og EU's Global Gateway. Hvis det besluttet at disse initiativer strømlines i stedet for at

konkurrere, så beslutter vi også, sammen at tage fat på det der belaster hele menneskeheden såsom sult i verden, epidemier og fattigdom. Dette skal ses i lyset af , at det nuværende finansielle system i den transatlantiske sektor, er gået helt i stå. Vi står nu over for et nyt sammenbrud, der er meget værre end i 2008.

Federal Reserve var ikke i stand til at " tilpasse" renten, fordi de er bange for, at hvis de øger renten, vil der opstå et omfattende kollaps af konkurser. Så der er et presserende behov for at få et nyt finansielt system, et nyt Bretton Woods-system, et nyt kreditsystem, der giver kredit til udvikling af alle udviklingslande – det er nogle af de punkter, som virkelig vil være menneskehedens udfordring. Kan vi, når vi står over for grundlæggende udfordringer, skabe en orden, der gør det muligt for alle mennesker på denne planet at overleve og blive lykkelige? Jeg tror, at det vil være dagsordenen.

Verdenskrig kan være tæt på lige nu – her er hvad der må gøres

Den 27. februar (EIRNS) – Der blev taget syvmileskridt mod en verdenskrig – en termonuklear krig – i løbet af denne weekend. Det mest omtalte var den russiske præsident Vladimir Putins

meddelelse i morges om, at han havde bedt sin forsvarsminister, Sergei Shoigu, og generalstabschef, Valery Gerasimov, om at sætte de russiske strategiske atomstyrker i højeste alarmberedskab.

Han fremsatte sin udmelding efter økonomiske angreb på det russiske banksystem, forsøg på at fastfryse og stjæle Ruslands finansielle reserver og få landets valuta og banker til at krakke, samt forbud mod samtlige russiske flyvninger og alle russiske medier, mens europæiske højteknologiske våben og lejesoldater strømmede ind i Ukraine for at kæmpe. RIA Novosti citerede Putin som følger: "De vestlige lande foretager ikke kun fjendtlige handlinger mod vores land på det økonomiske område, hvormed jeg mener de ulovlige sanktioner, som alle kender meget godt, men de højeste embedsmænd i de førende NATO-lande fremsætter også aggressive udtalelser mod vores land. Derfor beordrer jeg forsvarsministeren og generalstabschefen til at sætte de russiske væbnede styrkers [atomare] afskrækkelses styrker i et særligt beredskab."

Vi befinder os nu helt klart i en form for Cuba-krise fra oktober 1962, tættere end nogen, der levede dengang, nogensinde ønskede at komme til atomkrig. De amerikanske militære ledere ønskede dengang at indlede krig mod Cuba; hvis præsident Kennedy ikke havde stoppet dem og forhandlet sig frem til en løsning, ville USA's østlige byer have været ramt af en regn af atommissiler. Nu ønsker USA's og Europas politiske og militære ledere, der i årtier har været vant til at brutalisere mindre lande med krige og økonomisk strangulering, at provokere Rusland til krig og ødelægge det.

Disse ledere har omgivet Rusland med fjendtlige militære – herunder atomare – kapaciteter i et omfang, som Rusland ikke kan acceptere. De har flyttet sig for at gøre Ukraine – der strækker sig dybt ind i selve Rusland – til deres ultimative militære anti-Rusland-plattform. Præsident Putin advarede dem for 15 år siden i en tale i 2007 på Sikkerhedskonferencen i München i Tyskland om, at Rusland ikke kunne tolerere at blive

omringet og omsluttet af fjendtlige styrker på ubestemt tid. Men efter at have tændt denne krigs lunte, er de nu ved at puste til den, så den kan blive atomar. (Se Putins tale, {EIR}, 23. februar 2007.)

Når først atomvåbenangreb indledes et sted, vil det omslutte hele kloden.

Nu må der anlægges en helt anden tilgang, hvor strategisk stabilitet baseres på økonomisk udvikling. Nu skal Lyndon LaRouches økonomiske og videnskabelige udviklingspolitik stå på dagsordenen. Den har længe været negligeret som umulig (som at vende tilbage til principperne i Franklin Roosevelts Bretton Woods-kreditsystem), eller unødvendig (som at fremskynde udviklingen af laser- og fusionsplasma-teknologier i alle nationer), eller endog latterlig (som at nationer samarbejder om at kolonisere Månen og udforske Mars). Disse politikker er den sidste chance for fred nu – den allersidste chance.

Schiller Instituttet iværksatte den 25. februar en underskriftsindsamling i denne krise: "Indkaldelse til en international konference for at etablere en ny arkitektur for sikkerhed og udvikling for alle nationer".

Skriv under her.

"Enhver person", opfordrede Helga Zepp-LaRouche i dag, "bør med alle midler bestræbe sig for at udbrede denne underskriftsindsamling {og diskutere den}." Få andre til at diskutere den og til at skrive om den i alt fra internet-kommentarer til simple læserbreve. "Blot 50 førende personer i verden, der opfordrer til at fremme denne idé, kunne sammenkalde en vigtig konference."

Spørg, hvorfor så mange millioner mennesker for 60 år siden i oktober i år var så alarmerede over, at atomkrig truede dem; og nu, efter 25 års krig og med verdens næststørste atommissilstyrke i højeste beredskab, lader folk som om det

ikke kan ske. Måske var vi dengang mere moralsk egnede til at overleve?

En effektiv, omfattende mobilisering for denne underskriftindsamling og denne konference er det eneste anliggende, der kan skabe et alternativ til den yderligere udvikling hen imod en verdenskrig. Underskriftindsamlingen er bogstaveligt talt blevet udarbejdet for at civilisationen kan overleve.

Udvalgt billede: Pexels

Den militære operation i Ukraine er en åbenlys påmindelse om behovet for at skabe en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur

Den 24. februar (EIRNS) –“Før vi endelig og uigenkaldeligt når det punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage i menneskehedens historie – det punkt, hvor en global, atomkrig udsletter den menneskelige art – må vi handle prompte for at rette op på den absolutte katastrofe, som EU’s og USA’s imperialistiske politik har skabt i Ukraine og i relationen til Rusland og Kina. Og vi må især fjerne årsagerne til denne civilisationskrise, før vi når et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage.” Sådan skrev Helga Zepp-LaRouche i en artikel den 8. marts 2014. Otte år senere er hendes analyse

absolut helt rigtig.

NATO's og USA's manglende evne til at reagere seriøst på Ruslands sikkerhedskrav fra december 2021, har ført til en situation, hvor præsident Putin vurderede, at han ikke havde andet valg end at iværksætte en "speciel militæroperation" i Ukraine for at opnå en demilitarisering og afnazificering af landet, før situationen i Ukraine, herunder stigende mængder materiel og udenlandske militærpersoner, skabte en aldeles uudholdelig sikkerhedstrussel.

Den bogstaveligt talt nazistiske trussel i Ukraine, der blev installeret ved dette kup, blev beskrevet i en omfattende redegørelse, der blev offentliggjort af {Executive Intelligence Review} i februar 2014: "Western Powers Back Neo-Nazi Coup in Ukraine". (Kilde)

Rødderne til den civilisatoriske krise, der driver det vanvittige stormløb mod en konflikt med Rusland og Kina, er det transatlantiske finanssystems disintegration, og den kuldsejlede plan om at bruge militære trusler og "grøn" afpresning for at opretholde den transatlantiske elites unipolære overherredømme.

Som det fremgår af Schiller Instituttets underskriftsindsamling af 23. februar – som får et stigende antal underskrifter – "bag denne meget reelle krigsfare og årsagen til denne fare, ligger sammenbruddet af hele det transatlantiske finanssystem – City of London og Wall Street, ejerne af dette bankerotte system, er desperate efter at ødelægge ethvert fungerende alternativ til deres system – såsom Ruslands og Kinas alliance – og det finansielle etablisement har åbent tilkendegivet, at det er det, der er på spil."

Vil dette etablisementets vanvittige krav om underkastelse blive overvundet og erstattet af et nyt paradigme, en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer? Svaret

ligger i vores hænder. Slut dig til LaRouche-bevægelsens bestræbelser for at kræve en omgående sammenkaldelse af en international konference, i lighed med den der udformede den Westfalske Fred.

Underskriftsindsamlingen er tilgængelig på dansk her:

https://www.skrivunder.net/krig_eller_fred

Udvalgt billede: Shane Aldendorff, Pexels

Nu med de første prominente underskrivere: Underskriftindsamling: Indkaldelse til en international konference for at etablere en ny arkitektur for sikkerhed og udvikling for alle nationer

Se de første prominente underskrivere nedenunder.

23. februar 2022 – I lyset af den eskalerende Ukraine-krise spørger folk rundt om i verden indtrængende sig selv og deres

politiske ledere, hvor det hele skal ende. Er dette på vej mod en meget stor, måske endda termonuklear, global konfrontation? Står vi over for en omvendt, farligere Cuba-krise? Vil menneskeheden overhovedet overleve?

Bag denne meget reelle krigsfare og årsagen til denne, ligger sammenbruddet af hele det transatlantiske finanssystem. En spekulationsboble af derivater og gæld på næsten 2 billiarder dollars er allerede ved at gå op i røg. En proces med hyperinflation er blevet udløst globalt, med et ledsagende sammenbrud af de vestlige nationers fysiske økonomier. City of London og Wall Street, ejerne af dette bankerotte system, er desperate efter at ødelægge ethvert fungerende alternativ til deres system – såsom Ruslands og Kinas alliance omkring Bælte- og Vej-initiativet, som nu omfatter næsten 150 nationer – og det finansielle etablisement har åbent erkendt, at det er det, der er på spil.

Det samme har Vladimir Putin, som med rette har erklæret, at USA's/Storbritanniens/NATO's ubarmhjertige ekspansion mod øst, op til Ruslands grænser, er drevet af denne økonomiske politik, og at den truer Ruslands nationale sikkerhed på en måde, som Rusland ikke kan acceptere.

For at standse fremdriften mod krig, er det derfor nødvendigt at anvende en mere gennemgribende tilgang, nemlig at etablere et helt nyt paradigme, som vil sikre sikkerheden og den økonomiske udvikling for alle nationer på jorden. Den eneste nyere præcedens for dette i Vesten, er den Westfalske Fred fra 1648, som satte en stopper for 150 års religionskrige i Europa. Den blev først udformet på det tidspunkt, hvor alle parter indså, at hvis de fortsatte ad deres nuværende vej, ville der ikke være nogen vindere og meget få overlevende. De valgte at skabe et nyt paradigme, baseret på forsvaret af den andens interesser, og på den forudsætning at alles sikkerhed var den grundlæggende forudsætning for hver parts sikkerhed.

Det er den vigtigste læresætning af den Westfalske Fred for i

dag. Verden står i dag ved en lignende skillevej. Hvis den nuværende geopolitiske politik fortsætter, udgør en atomkrig en meget reel mulighed – hvorefter der ikke vil være nogen vindere, og sandsynligvis heller ingen overlevende.

I stedet må der straks indkaldes til en international konference, i stil med det Westfalske Fredsinitiativ. Den grundlæggende opgave for alle parter er at sikre, at der tages hensyn til de centrale økonomiske og sikkerhedsmæssige interesser for hver enkelt part – med andre ord en orden baseret på den andens fordel, på det fælles bedste, eller den almene velfærd, og på en grundlæggende kærlighed til hele menneskeheden.

Det økonomiske system må også omformes drastisk for at give udtryk for dette livssyn. Den berømte amerikanske økonom Lyndon LaRouche specificerede meget detaljeret, hvordan et sådant system ville fungere, baseret på det han kaldte sine Fire Love:

Den øjeblikkelige genindførelse af Glass/Steagall-loven, som blev iværksat af den amerikanske præsident Franklin D. Roosevelt, uden ændringer, hvad angår handlingsprincippet. Det betyder, at hele den spekulative finansboble skal underkastes en konkursbehandling.

En tilbagevenden til et system med topstyret og nøje defineret nationalt banksystem, som angivet af USA's første finansminister, Alexander Hamilton.

Formålet med brugen af et sådant føderalt kreditsystem er at skabe højproduktive udviklingsforløb med henblik på at forbedre beskæftigelsen, med den ledsagende hensigt at øge den fysisk-økonomiske produktivitet og levestandarden for personer og husholdninger.

Vedtag et "lynprogram" med fusionsdrevet teknologi for at fremme de grundlæggende videnskabelige gennembrud, som ubegrænset økonomisk vækst og udvikling kræver.

Schiller Instituttet og dets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, udsender denne opfordring for at igangsætte den presserende internationale diskussion, der er nødvendig for at indkalde til en sådan konference og stoppe det såkaldte "Dommedagsur", før det slår midnat. Det er på høje tid, at institutioner og enkeltpersoner fra alle nationer træder frem og slutter sig til mobiliseringen for en international konference med henblik på at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer.

Skriv under på underskriftindsamlingen her på skrivunder.net:

Links til underskriftindsamlingen på andre sprog:

Spanish, Italian, French, Swedish, Arabic, Danish, Portugese, German, and Chinese.

North America (U.S. and Canada)		
Canada	Julian Fell	Biologist; Co-Director Area F, Regional Government of Nanaimo, British Columbia
Canada	Faisal Huda	CEO, BUNA Capital Inc.
Canada	Bill MacPherson	Past President, Applied Science Technologists and Technicians of British Columbia
Canada	John Stone	MChE, Member, Association of Professional Engineers, Geologists and Geophysicists of Alberta

United States	Dr. Athar Abbasi	Major, U.S. Army (Ret)
United States	Jon Baker	Agricultural Bank Loan Officer
United States	James Benham	State President, Indiana Farmers Union; Board Member, National Farmers Union
United States	Fr. Lawrence Bernard	Order of Friars Minor (OFM)
United States	Mike Callicrate	Farm leader, Kansas/Colorado
United States	Marshall Carter-Tripp	Foreign Service Officer (ret), former political science professor
United States	Victor Chang	US-China Forum, Inc.
United States	Alan Covey	Political activist
United States	Joel Dejean	LaRouche Independent Candidate for U.S. Congress – 38th District (Texas)
United States	Dr. Joycelyn Elders	Former U.S. Surgeon-General
United States	Frank Endres	Farm Leader, California
United States	Christopher Fogarty	Chair, Chicago Friends of Irish Freedom; author of “Ireland 1845-1850; the Perfect Holocaust, and Who Kept it ‘Perfect’.”

United States	Graham Fuller	Former CIA Officer and Vice Chair of the National Intelligence Council
United States	Matthew Griener	City Council, Keota, Iowa
United States	Dr. Bihong Guan	Chairman, World Association of Chinese Elites
United States	DeWayne Hopkins	Former two-term mayor; current at-large Councilman, Muscatine, Iowa
United States	James Jatras	Former U.S. Diplomat and Advisor to U.S. Senate Republican Leadership
United States	Dr. Ernest Johnson	President Emeritus, Louisiana NAACP; civil rights attorney
United States	Wilbur Kehrli	National Board of Directors, American Blue Cattle
United States	George Koo	Chairman, Burlingame Foundation; retired international business consultant
United States	Keaten Mansfield	Center for Political Innovation, Chief of U.S. Staff

United States	Caleb Maupin	Founder and Director, Center for Political Innovation
United States	David Meiswinkle	Attorney and former President of the Lawyers' Committee for 9/11 Inquiry
United States	John O'Loughlin	
United States	Jeff Philbin	Nuclear Engineer, Technical Consultant, Independent Contractor
United States	Sam Pitroda	Inventor and entrepreneur; Chairman, Indian Overseas Congress
United States	Earl Rasmussen	Executive Vice President, Eurasia Center
United States	Diane Sare	LaRouche Independent Candidate for U.S. Senate – New York
United States	Naser Shahalemi	Executive Director, End Afghan Starvation
United States	John Shanahan	Editor, website: allaboutenergy.net
United States	Barbara Suhrstedt	International concert pianist
United States	Everett Suttle	Opera singer

United States	Bruce Todd	Former Independent candidate for NJ Lt. Governor; Retired Millwright, Local 715
United States	Mohammad Ashraf Toor, MD	Chairman, Pakistani American Congress
United States	Bob Van Hee	Redwood County Commissioner, Minnesota
United States	Zaher Wahab	Professor Emeritus of Education, former Advisor to the Afghanistan Ministry of Higher Education
United States	Alan Waltar	Retired Professor and Head, Dept. of Nuclear Engineering, Texas A&M University; Past President, American Nuclear Society
Europe		
Belgium	Frans Vandebosch	Author of "Statecraft and Society in China"
Denmark	Tom Gillesberg	Director, Schiller Institute, Denmark; former parliamentary candidate
Denmark	Jelena Nielsen	Director, Russian-Danish Dialogue

Denmark	Jens Jørgen Nielsen	Former Moscow correspondent, Danish daily Politiken; author of books about Russia and Ukraine; a leader of Russian-Danish Dialogue
Denmark	Thomas Vissing	Director of a China-Nordic trading company
Denmark	Dr. Li Xing	Professor of Development and International Relations, Department of Politics and Society, Aalborg University
Donetsk People's Republic	Russell "Texas" Bentley	Journalist, Former Vice President of Donbass Humanitarian Aid
France	Jacques Cheminade	President, Solidarité et Progrès, former presidential candidate
France	Alain Corvez	Col. (Ret.), International strategy advisor; former advisor to the Commanding General of the United Nations Force in South Lebanon (UNIFIL)

France	Ali Ratsbeen	President, Academie Géopolitique de Paris
Germany	Dr. jur. Wolfgang Bittner	Author
Germany	Ole Doering	Professor, Hunan Normal University; Associate Professor, Dep't. for Global Health, Peking University; Privatdozent, KIT
Germany	Rainer Sandau	Technical Director, Satellites and Space Applications, International Academy of Astronautics (IAA)
Germany	Helga Zepp- LaRouche	Founder and Chairwoman, Schiller Institute
Greece	Leonidas Chrysanthopoulos	Ambassador ad Honorem; Secretary General, Black Sea Economic Cooperation Organization (BSEC), 2006-2012
Greece	George Tsobanoglou	Professor of Sociology, University of the Aegean
Italy	Mario Agostinelli	Chairman, Fondazione Energia Felice

Italy	Pino Arlacchi	Former Director, United Nations Drug Control Programme; Professor of Sociology, University of Sassari
Italy	Prof. Bruno Brandimarte	Professor of Electronic Measurement, Rome
Italy	Nino Galloni	Economist
Italy	Liliana Gorini	Chairwoman of Movisol (Movimento Internazionale per i Diritti Civili Solidarietà)
Italy	Prof. Fabio Massimo Parenti	Associate Professor of International Studies, CFAU, Beijing
Italy	Vincenzo Romanello	Nuclear Engineer, Founder of Atomi per la Pace (Atoms for Peace), Lecce, Italy
Italy	Alessia Ruggeri	Spokeswoman of Comitato per la Repubblica, Rome, Italy
Monaco	Aleksandar Krainer	Author, "Grand Deception: The Truth about Bill Browder, the Magnitsky Act and Anti-Russian Sanctions"; financial consultant

Netherlands	Guus Berkhout	Professor-Emeritus Geophysics, President of CLINTEL
Norway	Thore Vestby	Former mayor and MP; Cofounder, ICHI Foundation
Spain	Juan José Torres Núñez	Free-lance journalist, poet
Sweden	Hussein Askary	Southwest Asia Coordinator, Schiller Institute
Sweden	Kjell Lundqvist	Chairman, European Labor Party
Sweden	Ulf Sandmark	Chairman, Schiller Institute, Sweden
United Kingdom	Mike Robinson	Editor, The UK Column
Ibero-America/Caribbean		
Argentina	Enrique Juan Box	Media personality
Argentina	Luis Bragagnolo	Peronist leader; Veterinarian
Argentina	Roberto Fritzsche	Professor, Department of Economic Science, University of Buenos Aires
Argentina	Ruben Darío Guzzetti	Professor, Argentine Institute of Geopolitical Studies
Argentina	Juan Francisco Numa Soto	Constitutional Attorney
Argentina	Carlos Perez Galindo	Attorney at Law

Argentina	Alejandro Yaya	Vice President, Civilian Institute of Space Technology
Bolivia	Edwin De la Fuente Jeria	Former Commander in Chief of the Bolivian Armed Forces
Bolivia	Max Ibañez	Former Secretary of Grievance Resolution, National Federation of Electrical, Telephone and Water Workers of Bolivia
Bolivia	Sandra Marca Uscamayta	Integration Coordinator for the Peasant, Indigenous and Native Economic Organizations of Bolivia
Brazil	Jairo Dias Carvalho	Professor, Philosophy of Technology, Federal University of Uberlândia
Brazil	Igor Maquieira	Biologist; member of CLINTEL
Colombia	Mario Guillermo Acosta Alarcon	Scientist and author; General Director of CIFRA (Space Lab City)
Colombia	Ross Carvajal	Journalist
Colombia	Everardo Hernandez Pardo	Trade union leader

Colombia	Alba Luz Pinilla	Vice-President of DIGNIDAD Political Movement
Colombia	Pedro Rubio	President, Association of Officials of the General Accounting Office of the Republic
Dominican Republic	Ramon Emilio Concepcion	Attorney at Law; Presidential Pre-candidate for the PRM party (2020)
Dominican Republic	Ramon Gross	Post-graduate Professor, Catholic University of Santo Domingo
Dominican Republic	Dante Ortiz Nunez	Historian; Professor of History, Autonomous University of Santo Domingo
Dominican Republic	Domingo Reyes	Former professor of economics, Ph.D. in Higher Education
Dominican Republic	Rafael Reyes Jerez	TV producer, "Face to Face" and "Economics and Politics" on Chanel 69 Teleradioamérica
Haiti	Jhonny Estor	Founder, Renaissance-Haiti

Haiti	Dr. Garnel Michel	Physician and author; his book 'Bak Lakay' calls the diaspora to return and help rebuild Haiti
Mexico	Edith Cabrera	Founder and Director of "Coalition #24F Life and Liberty for Julian Assange"
Mexico	Oscar Ramon Castro Valdez	General Director, "Dossier Político" internet publication
Mexico	Daniel Estulin	Publicist
Mexico	Simon Levy	Founder, Cátedra México-China, National Autonomous University of Mexico (UNAM)
Mexico	Enrique Lopez Ochoa	Surgeon, Professor of Angiology, UNISON School of Medicine
Mexico	Daniel Marmolejo	Investigative journalist, winner of the 2019 National Journalism Award
Mexico	Marino Montoya Contreras	Journalist for El Centinela and LGM News

Mexico	Francisco Quezada	Mathematician; Professor Department of Sciences and Humanities, National Autonomous University of Mexico (UNAM)
Mexico	Antonio Valdez	Journalist
Mexico	Jaime Varela Salazar	Chemical Engineer; Former Director of the Department of Chemical Sciences, University of Sonora (UNISON)
Peru	José Antonio Benllochpiquer Castro	Vice President, Christian Democratic Party
Peru	Fernando Fauche	National Secretary, Christian Democratic Party
Peru	Adrian Flores Konja	Former Dean of Accounting Sciences, National University of San Marcos
Peru	Carlos Francisco Gallardo Neyra	President, Christian Democratic Party
Peru	Ruben Rojas	Nuclear Physicist
Peru	Milton Vela-Gutierrez	Professor, University of Lima
Venezuela	Emil Guevara Muñoz	Member of Parliament, Latin American Parliament (2006-2011)

Venezuela	Edgar Rodriguez Martinez	Alberto Adriani Foundation
Africa/Asia/Australia		
Africa	Tse Anye Kevin	Deputy President, State55 Afrika
Australia	Trudy Campbell	Australian Citizens Party
Congo, Republic of	Diogène Senny	President of Ligue Panafricaine – UMOJA Congo; Coordination avec les Partis Panafricanistes
Guinea	Jacques Bacamurwanko	Former Ambassador of Burundi to the United States
Iraq	Mustafa Jabbar Sanad	Member, Council of Representatives (Parliament), Basrah
Lebanon	Basham El Hachem	Professor of Political Sociology, Doctoral School, l'Université du Liban
Malaysia	Dr. Isharaf Hossain	President & Principal Research Fellow, Muslim World Research Center (MWRC), Kuala Lumpur.
Mozambique	Samo Fernando Soares da Manhiça	Executive Director, International Alliance for Development – Mozambique

Pakistan	Shakeel Ahmad Ramay	Chief Executive Officer, Asian Institute of Eco-Civilization Research and Development (AIERD), Islamabad
Pakistan	Khalid Latif	Executive Director, Center of Pakistan and International Relations (COPAIR); Program Director (Middle East)
Yemen	Fouad Al-Ghaffari	President, ALBRICS Yemeni Youth Parliament

Panel 2:

**Tale af Helga Zepp-LaRouche,
Schiller Instituttets
konference,
"100 sekunder til midnat på**

dommedagsuret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!”

Den 19. februar 2022

HELGA ZEPP-LAROUCHE: God eftermiddag, god aften, alt efter hvor på planeten du befinder dig.

Hvis man ser på den nuværende strategiske situation ovenfra, ud fra historiens lange historiske bue, hvordan skal menneskeheden så skænke sig selv institutioner, der sikrer dens overlevelse på lang sigt, samt ud fra den nuværende dynamik mellem et Kina i fremgang og Asien generelt og et svigtende vestligt liberalt system, synes det at være indlysende, at resultatet af denne historiske æra må være et nyt paradigme i de internationale relationer. Fortsættelsen af geopolitik, som i øjeblikket har bragt os på randen af atomkrig, og det vanvid som ingen steder kommer tydeligere til udtryk end i den militærdoktrin, der ligger bag manøvren “Global Lightning”, som forudsætter en langvarig atomkrig – denne geopolitik må erstattes af en international sikkerhedsarkitektur, der garanterer sikkerhedsinteresserne for alle nationer på jorden, herunder Rusland og Kina samt udviklingslandene.

Konfucius tilskrives den idé, at det første, der skal til for at løse et problem, er at bringe orden i begreberne, for hvis begreberne er i uorden, fører det til misforståelser, som fører til skænderier, som fører til rystelse af statens fundament, og der kan ikke være nogen harmoni i verden. Derfor er det en af de mest presserende opgaver at klarlægge forskellen mellem den historiske sandhed om, hvad der er sket i løbet af de sidste godt 30 år, siden Sovjetunionens opløsning, og den officielle “beretning”, der fortælles i de

vestlige mainstream-medier, og faktisk i disse dage nu på sikkerhedskonferencen i München, hvor en bred repræsentation af eliten i NATO-fraktionen er til stede. Og hvor det ser ud til, at udenrigsminister Tony Blinken og den tyske udenrigsminister Annalena Baerbock synes at være to alen ud af et stykke – hvilket er et forbløffende skuespil.

Disse kræfters officielle linje er, at Putin er aggressoren, at Rusland er det eneste land, der har ændret grænserne i Europa i efterkrigstiden med magt, nemlig på Krim, og at den eneste relevante kamp er mellem de liberale demokratier og de aggressive, autokratiske stater, at NATO aldrig har gjort noget forkert, og at Rusland nægter suveræne lande som Ukraine retten til at vælge den alliance, de ønsker at være en del af. Det sidste, disse medier og politikere ønsker, er en præcis undersøgelse af, hvordan denne nuværende situation er opstået.

Men at tingene sættes på plads, er en uomgængelig forudsætning for at nå frem til en positiv løsning på den nuværende situation. Sovjetunionens sammenbrud betød ikke den vestlige liberale models overlegenhed. Det kollapsede af præcis de årsager, som Lyndon LaRouche identificerede i 1984, nemlig dets tilslutning til Ogarkov-doktrinen, afvisningen af at acceptere præsident Reagans tilbud om at samarbejde om det, der senere blev kaldt det Strategiske Forsvarsinitiativ (SDI), som min afdøde mand Lyndon LaRouche var ophavsmand til, og fastholdelsen af principperne for det, som den sovjetiske økonom Preobrazhensky havde betegnet som "primitiv social akkumulation". Pave Johannes Paul II advarede dengang eftertrykkeligt om, at Vesten ikke skulle drage den konklusion, at de var moralsk overlegne, og som bevis herpå pegede han på udviklingssektorens tilstand, der var fattig og underudviklet, som et biprodukt af det vestlige liberale system.

I denne periode mellem Berlinmurens fald og Warszawa-pagtens opløsning, var der en reel chance for noget helt nyt: Kommunismen var forsvundet, Vesten havde ikke længere nogen

fjende, og Lyndon LaRouche og hans bevægelse havde først foreslået den produktive trekant, Paris-Berlin-Wien, og derefter, efter Sovjetunionens sammenbrud, Den eurasiske Landbro som grundlag for skabelsen af en fredsordning for det 21. århundrede.

Den tidligere amerikanske ambassadør i Moskva, Jack Matlock, har gentagne gange eftertrykkeligt hævdet, at Sovjetunionen ikke udgjorde nogen trussel i de sidste år af sin eksistens, og at Den kolde Krig ikke sluttede med Sovjetunionen, men at den faktisk var slut to år tidligere, fordi Gorbatsjov havde accepteret en demokratisering af Østeuropa og forskellige interne reformer, hvilket en stor del af den russiske befolkning hadede ham for, og betragtede ham som en forræder, i modsætning til folk i Vesten og især i Tyskland, som i store folkemængder råbte: "Gorby! Gorby! Gorby!"

Argumentet om at der aldrig blev givet noget løfte til Rusland om, at NATO ikke ville udvide sig mod øst er en åbenlys løgn, som er blevet afsløret af samtidige vidner såsom Matlock. Der foreligger en diskussion af den daværende amerikanske udenrigsminister, James Baker III, den 9. februar 1990, hvor han bekræftede over for Gorbatsjov, at NATO "ikke ville rykke en tomme mod øst". Og for ganske nylig, på spektakulær vis, af Roland Dumas, den daværende franske udenrigsminister. Tydeligvis, på grund af den akutte krigsfare, brød han for fem dage siden sin mangeårige tavshed og vidnede i et langt interview med den franske hjemmeside "Les Crises" om det, han havde fortalt vores franske repræsentant, Jacques Cheminade, privat, allerede tre år forinden: at der dengang var en meget vigtig forhandling om nedrustning og demilitarisering af Warszawa-pagten i gang.

Dumas sagde: "og diskussionen begyndte således. Det var den russiske diplomat som via Gorbatsjov, men også via den russiske udenrigsminister, Sjevardnadze, bad om ordet, og som sagde: "Vi, den russiske delegation, vil gerne vide, hvad der kommer til at ske med NATO's bevæbning i forbindelse med

nedrustningen? Og vi kræver,” jeg husker det tydeligt; han var formel, “at de allierede tropper overholder to forpligtelser”. Den første, hvor han var meget sentimental, er den der vedrører bevarelsen af monumenter i alle de sovjetiske lande, til minde om den sovjetiske hærs ære. Den anden er, at der skal være en forpligtelse for Warszawa-pagtens og NATO's tropper, og at der ikke må ske nogen forskydning af NATO-tropper i de områder af Sovjet-pagten, der skal afvæbnes.” Og på spørgsmålet om hvorfor det ikke blev nedfældet i de egentlige traktater, sagde han: “Det blev ikke nævnt. Det vil sige, at folk, så påpasselige som amerikanerne, folk i Atlantalliancen, vi anmodede ikke om, at det blev nedskrevet. Det er muligt, men i forhold til karakteren af den generelle diskussion, det vil sige et forsøg på at afvæbne for at gøre en ende på truslen om krig, for det var det der betød noget, og for at forberede en anden periode i forbindelse med en tid, som var nedrustning, var det logisk.

“Så denne diskussion fandt sted: Den fandt først og fremmest sted, fordi russerne bad om det, fordi vi støttede det – først mig selv, og ligeledes amerikanerne, og naturligvis tyskerne.”

Jack Matlock understreger, at løftet om at selv før Sovjetunionens afslutning, var det almindeligt accepteret, at sikkerhed måtte betyde sikkerhed for alle, og at der var et argument, hvor Gorbatsjov retfærdiggjorde en reduktion af oprustningen af det sovjetiske militær. Matlock fortæller også, at præsident Bush senior i en af sine sidste taler i Kiev, da der stadig var et Sovjetunionen, rådede ukrainerne til, at de burde tilslutte sig Gorbatsjovs frivillige føderation, som han foreslog, og han advarede ukrainerne mod “selvmorderisk nationalisme”.

Lad os se videoen fra den tyske udenrigsminister Hans-Dietrich Genscher, som bekræftede dette meget tydeligt.

FORTÆLLER: Til gengæld for tysk enhed lovede Vesten at undlade

at lade NATO rykke længere mod øst. I Washington afgiver den daværende udenrigsminister vidtrækkende løfter.

HANS DIETRICH GENSCHER: Vi blev enige om, at det ikke er hensigten at udvide NATO's forsvarsområde mod øst. Det gælder i øvrigt ikke kun med hensyn til D.D.R. [Østtyskland], som vi ikke ønsker at indlemme der, men det gælder helt generelt.

[skærmvisning – "1999": Videoen viser udenrigsminister Madeleine Albright og tre udenrigsministre på et podium. Bag dem ses USA's, NATO's og andre flag.]

FORTÆLLER: Et kortvarigt løfte. De første østeuropæiske lande bliver optaget i NATO. Udenrigsminister Madeleine Albright stråler, da hun omfavner sine kolleger fra Polen, Tjekkiet og Ungarn. Et truende greb set fra Moskvas synspunkt. Men de er for svage til at reagere. [slut video]

ZEPP-LAROUICHE: Så, man har Dumas, Genscher, Matlock, som alle bekræfter, at disse løfter blev aftalt, og som klart modsiger den officielle erklæring om, at sådanne løfter aldrig blev afgivet, hvilket NATO's generalsekretær, Jens Stoltenberg, altid gentager.

Så sent som i dag rapporterer Spiegel Magazine i Tyskland om et nyligt fremkommet, tidligere hemmeligt, klassificeret dokument i det britiske nationalarkiv, som blev opdaget af den amerikanske politolog Joshua Shiffrin, om et møde mellem de politiske ansvarlige for udenrigsministerierne i USA, Storbritannien, Frankrig og Tyskland i Bonn den 6. marts 1991. I dokumentet står der, at alle var enige om, at et NATO-medlemskab for de østeuropæiske lande ville være uacceptabelt. Jürgen Chrobog, repræsentant fra Bonn, citeres: "At en udvidelse af NATO hinsides Elben ville være uacceptabel. Derfor bør Polen og de andre lande ikke tilbydes NATO-medlemskab."

USA's repræsentant på dette møde, Raymond Seitz, var enig i, at de under 2+4-samtalerne havde lovet Sovjetunionen, at NATO

ikke ville udvide formelt eller uformelt mod øst.

Spiegel påpeger, at russerne allerede i 1993, længe før Putin, klagede over, at en udvidelse af NATO mod øst ville krænke ånden i 2+4-samtalerne. Det blev ikke skrevet ned, men begge parter handlede i 1990 i god tro, noget, som tilsyneladende er [gået] helt tabt.

Allerede dengang blev den gode tro imidlertid ikke delt af alle. I stedet for et nyt system, der ville yde sikkerhed for alle, hvilket også kunne have omfattet Ruslands optagelse i NATO, startede de neokonservative i USA og deres britiske kolleger "Projektet for et Nyt amerikansk Århundrede", som var et initiativ til at opbygge en unipolær verden. Den irrationelle opstemthed overtog ikke kun markederne, som Alan Greenspan bemærkede på et tidspunkt i 90'erne, men det var euforien over, at det vestlige liberale system havde "vundet" Den kolde Krig, som blev den fortælling, der erstattede den historiske kendsgerning.

Francis Fukuyamas tåbelige og fuldstændig grundløse, forkerte argument om historiens afslutning, som betød, at det liberale demokrati ville brede sig til alle lande på verdensplan, begyndte at lægge et røgslør over de vestlige etablissemeters tankegang. Måden, hvorpå denne unipolære verden skulle oprettes, var imidlertid ikke så smuk. Farverevolutioner – orange, rosa, hvide, gule, arabiske – næsten hele regnbuens spektrum – blev støttet med milliarder af dollars: 5 milliarder dollars til Ukraine alene, til NGO'ere, før 2014, som Victoria Nuland åbenlyst pralede med. Det omfattede støtte til et kup i Kiev i 2014, som bragte offentligt bekendende nazistiske kræfter i Stepan Banderas tradition til magten; netværk, som var blevet opretholdt af NATO's efterretningstjenester i organisationer som den Anti-Bolsjevikiske Blok af Nationer i efterkrigstiden med henblik på en potentiel konfrontation med Sovjetunionen.

"Så disse efterretningstjenester vidste præcis, hvem der

udførte kuppet på Maidan. Det var som en reaktion på den brutale undertrykkelse af den russisktalende befolkning i Ukraine, at folk på Krim ved en folkeafstemning stemte for at de ønskede at tilslutte sig Rusland, så der var ingen tvungen ændring af Krims grænser.”

Naturligvis skulle FN-pagten og folkeretten i denne proces erstattes af en “regelbaseret orden”. Dette skete med omfattende støtte fra Tony Blair, som i 1999 i Chicago argumenterede for humanitære interventionistiske krige, “retten til at beskytte”: at man måtte erklære afslutningen på den Westfalske Fred.

Omstændighederne omkring den 11. september, som Lyndon LaRouche havde advaret om ni måneder før det skete, som en “Reichstagsbrand”, der var ved at ske, hvilket eliminerede en betydelig del af borgerrettighederne i USA og dannede grundlaget for de endeløse krige, begyndende med Afghanistan – den første krig baseret på løgne. Det der fulgte, var Colin Powells løgne over for FN i 2003 om masseødelæggelsesvåben i Irak, efterfulgt af krigene i Libyen med mordet på Gaddafi, forsøget på at vælte Assad-regeringen i Syrien og direkte og indirekte talrige andre militære operationer: Resultatet var millioner af døde og sårede og millioner af flygtninge.

Var alt dette i USA’s eller Vestens interesse i almindelighed?

Resultatet var et gigantisk tilbageslag. Putin, som i de første år af sit præsidentembede havde mange beundrere i Vesten, blev i stigende grad upopulær hos arkitekterne af den unipolære verden, fordi han ikke underkastede sig den “regelbaserede orden”. Han begyndte at genrejse Ruslands rolle som en aktør i verden. I 2008 i Georgien og i 2015 i Syrien og nu for nylig ved at kræve, at NATO’s ekspansion mod øst ikke blot stoppes, men også tilbageføres til 1997-status, og ved at kræve skriftlige, juridisk bindende garantier fra USA og NATO om, at Ukraine aldrig bliver medlem, at der ikke må være offensive våbensystemer langs den russiske grænse, og at NATO

ikke rykker længere mod øst.

Hvis man ser på de sidste 30 års historie, er dette faktisk et ganske beskedent krav. Også i lyset af, at Ukraine ikke opfylder kravene i NATO-traktatens artikel 5 og 10, som general Kujat, den tidligere stabschef for Bundeswehr, korrekt hævder.

I mellemtiden har et andet udslag af modstand mod den "regelbaserede orden" fået en fremtrædende plads. Kina, som havde sin egen plan for en eurasisk landbro, reagerede meget positivt på de programmer, som Schiller Instituttet foreslog for en ny silkevej, men som i første omgang mislykkedes. Det var for økonomisk svagt til at gennemføre disse planer efter den såkaldte "Asien-krise" i 1997, hvor nogle asiatiske landes valutaer blev brutalt spekuleret i sänk af folk som Soros, der på en uge frarøvede landene det, som deres befolkninger havde oparbejdet i årtier.

Kinas reaktion på denne hændelse og de overordnede mål om fattigdomsbekæmpelse i hele verden var præsident Xi Jinpings bekendtgørelse af Den nye Silkevej i 2013 i Kasakhstan. Dette uden sammenligning største infrastrukturprojekt i historien er blevet en omfattende succeshistorie med næsten 150 involverede lande. Men især Kinas fortsatte økonomiske fremgang som lokomotivet i Bælte- og Vej-Initiativet fik fortalene for den unipolære verden og deres finansfolk i City of London, Wall Street og Silicon Valley til i stigende grad at karakterisere Rusland og Kina som "autokratiske", "autoritære" og værre ting.

Disse angreb havde som forventet den følgevirkning, der var et mareridt for folk som Zbigniew Brzezinski, Dick Cheney og beslægtede, nemlig at disse to lande – Rusland og Kina – har skabt et partnerskab uden fortilfælde. Den 4. februar, i begyndelsen af de Olympiske Vinterlege i Beijing, underskrev præsident Putin og præsident Xi Jinping et dokument om et omfattende strategisk partnerskab, som ifølge deres egne

beskrivelser udgør en model for de fremtidige internationale forbindelser mellem nationer, der vil være baseret på gensidig hensyntagen til den andens interesser inden for det fulde spektrum af økonomiske, politiske, kulturelle og militære områder. [<http://en.kremlin.ru/supplement/5770>]

Denne aftale har formelt sat en stopper for ideen om en unipolær verden. Det er en historisk kendsgerning, der er kommet for at blive, ikke mindst fordi den kombinerer Ruslands marginale militære overlegenhed med den kinesiske økonomiske styrke, og i praksis indebærer det, at den slags trusler, som blev fremsat af de to unavngivne embedsmænd fra Det Hvide Hus, om at USA i tilfælde af en invasion af Ukraine ville forhindre Rusland i at diversificere fra olie og gas og nægte det adgang til avancerede teknologier. Aftalen mellem Kina og Rusland har gjort denne trussel forældet.

Det er nu på tide, at alle klart tænkende og fredselskende mennesker i Vesten genovervejer den strategiske og historiske situation uden fordomme eller ideologiske tilbøjeligheder. Hvis menneskeheden skal have en sikker og lykkelig fremtid, må vi opgive den geopolitiske tankegang i form af konfrontation og erstatte den med en plan for samarbejde mellem alle nationer med henblik på en fælles fremtid for menneskeheden. For det er hvad vi har, på godt og ondt.

Det er på høje tid at erklære NATO for forældet og erstatte det med en international sikkerhedsarkitektur, som garanterer sikkerhedsinteresserne for alle nationer på planeten. I stedet for at behandle det nye omfattende partnerskab mellem Rusland og Kina som en fjendtlig sammenslutning, der skal bekæmpes med et nyt våbenkapløb, bør Europas, USA's og andre kontinenters nationer signalere, at de er villige til at indgå i en ny "westfalsk" fredsforhandling, som vil være baseret på den andens interesser og alles fælles bedste. Det stod klart for de kræfter, der forhandlede denne traktat fra 1644-1648, at der ikke kunne være nogen vinder i fortsættelsen af Trediveårskrigen, som i virkeligheden var kulminationen på 150

års religionskrig i Europa, hvor en tredjedel af befolkningen og værdierne var blevet ødelagt.

I dag ville det være så meget mere klart for alle parter, at en fortsættelse af konfrontationen, herunder truslen om atomar udryddelse af hele menneskeslægten, ikke vil efterlade nogen som vinder.

En sådan ny Westfalsk Traktat må være baseret på principper, som er i overensstemmelse med naturloven og lovmæssigheden i det fysiske univers. Den skal afspejle skønheden i den menneskelige art, som er den eneste hidtil kendte art, der er udstyret med kreativ fornuft, hvilket adskiller os fra alle dyr og andre former for liv. Naturligvis skal den nye Vestfalske Traktat ligesom den oprindelige Vestfalske Fred omhandle alle specifikke emner som Minsk II-aftalerne og andre territoriale knaster, men også vor tids store udfordringer som f.eks. et globalt sundhedssystem til bekæmpelse af pandemier, afhjælpning af den globale hungersnød af bibelske dimensioner, som [den administrerende direktør for FN's Verdensfødevareprogram] David Beasley taler om, afhjælpning af fattigdom i hele verden og andre anliggender, der vedrører hele menneskehedens fælles bedste.

Den umiddelbare opgave, der ligger foran os, er at organisere alle landes samarbejde med projekter i Bælte- og Vej-initiativet, som allerede er beskrevet meget mere detaljeret i den rapport, vi offentliggjorde i 2014: "Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen", en omfattende plan for udvikling og integration af alle klodens kontinenter. Den skal tage fat på den umiddelbare fare for et systemisk sammenbrud af det transatlantiske finanssystem, som de Fire Love, der blev udformet af Lyndon LaRouche for mange år siden, er den tilgængelige løsning på. (https://larouchepub.com/lar/2014/4124four_laws.html) Og den skal definere de områder, hvor der er brug for et nødvendigt internationalt samarbejde, såsom den hurtigst mulige realisering af en ny økonomisk platform baseret på

termonuklear fusionsenergi, for at opnå energi- og råvaresikkerhed for alle nationer. Den skal definere fredeligt samarbejde inden for rumforskning, rumfart og kolonisering af rummet.

Vi er den kreative art, og det er nu det rette tidspunkt i vores historie til at bevise det.

Et sidste punkt. Hvis man sammenligner den Westfalske Freds succes med Versailles-traktatens totale fiasko, som ikke tog hensyn til alle deltagende parters interesser, men blot udgjorde optakten til den næste verdenskrig, så burde det være indlysende, at princippet om alle nationers suverænitet, forenet af et højere mål om én menneskehed, skal opretholdes.

Vi bør derfor vende tilbage til ånden fra Berlinmurens fald, som kunne have været en "menneskehedens stjernestund" (på tysk eine Sternstunde der Menschheit), og potentialet i 2+4-aftalen, som ikke blot var en egentlig fredstraktat, der afsluttede efterkrigstiden og teoretisk set etablerede den tyske suverænitet, men som alle ved, er denne suverænitet som følge af den ovenfor beskrevne udvikling aldrig kommet til udtryk i tyskernes bevidsthed, hvor ordet "suverænitet", i modsætning til Frankrig, hvor suverænisterne er i flertal, ikke engang er kendt af den gennemsnitlige borger i Tyskland. Det skal der også rettes op på og gøres noget ved.

Så lad os vende dette yderst farlige øjeblik til en chance for at skabe en ny æra for menneskeheden. Lad os skabe en ægte "menneskehedens stjernestund", som er den udødelige art værdig, som vi er skabt til at være.

Mange tak.

At skrive et nyt kapitel i menneskehedens historie

Den 17. februar (EIRNS) – “Hvorfor Ukraine? Hvorfor nu?”

Skønt det, der var blevet bekendtgjort som dagen for Ruslands invasion af Ukraine, er kommet og gået, og mens Rusland mobiliserer for at flytte tropper fra sine vestlige grænseregioner og Hviderusland tilbage til deres baser, er den enorme trussel om militær konflikt ikke aftaget. Der lyder fortsat skingre råb fra USA, Storbritannien, NATO og de etablerede medier. Og truslen kan ikke løses ved tiltag på selve den “ukrainske” arena.

Den strategiske krise, der manifesterer sig i det østlige Ukraine, har ikke sin oprindelse i denne region og kan ikke forstås som en hændelse. Den er det lokale udbrud af en uforløst spænding, der er indeholdt i konflikten mellem de fysisk-økonomiske forudsætninger for en voksende og velfungerende menneskehed og det døende, unipolære angloamerikanske geopolitiske system, som ikke tolererer nogen rivaler til sit herredømme.

Selve dette oligarkiske systems eksistens, er truet af Kinas fremgang og Ruslands uafhængighed. Det er truslen mod denne oligarkiske identitet, der er drivkraften bag de konflikter, der i øjeblikket udspiller sig i Ukraine og Taiwan. Det er de bankerotte, hyperinflationære økonomier i det transatlantiske område, som kræver mere end uendelige redningspakker for at bevare deres position. Og det er denne elites anti-menneskelige natur, der kommer til udtryk i den nulvækstfascisme, som skal gennemtvinges i form af “grønne” forordninger.

Men den fælles aftale af 4. februar mellem Rusland og Kina udtrykker på det skarpeste, at det anglo-amerikanske

finansielle nulvækst-imperium er fortid: "I dag gennemgår verden betydningsfulde omvæltninger, og menneskeheden er på vej ind i en ny æra med rivende udvikling og dybtgående transformationer... Der er opstået en tendens til en omfordeling af magten i verden, og det internationale samfund viser en stigende efterspørgsel efter lederskab, der tilstræber en fredelig og gradvis udvikling."

Det såkaldte Vestens "regelbaserede orden", vil blive fremtidens "internationalt lovbaserede orden". Det er slut med at bruge "demokrati" og "menneskerettigheder" som påskud for at blande sig i andre nationers anliggender. Sikkerhed skal antage en global, inkluderende karakter. NATO har overlevet ethvert nyttigt formål, som det havde engang, og det er på tide at "i fællesskab opbygge internationale forbindelser af en ny karakter". Denne relation mellem Rusland og Kina "har ingen begrænsninger", og "der er ingen 'forbudte' samarbejdsområder".

Truslen om krig, en atomkrig, der kan afslutte civilisationen, kan kun overvindes ved globalt at indføre et nyt paradigme for internationale relationer og med en medmenneskelig selvforståelse. De bankerotte anglo-amerikanske eliter, kan ikke længere få lov til at pålægge hele jorden deres dagsorden. Verden – herunder helt klart USA selv! – må frigøres fra menneskehedens dårlighed, for at tage de smukke og inspirerende udfordringer op med at mestre fusionsenergi, at afskaffe fattigdommen på verdensplan inden for et årti, at udvide vores evner i rummet og at revolutionere jordens infrastrukturplatforme.

Faren og løftet i dette øjeblik, hvor paradigmer brydes, er emnet for Schiller Instituttets konference på lørdag: "100 sekunder til midnat på dommedagsuret": Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!"

Udvalgt billede: Cottonbro, Pexels

Schiller Instituttets konference på lørdag: "100 sekunder til midnat"

Den 15. februar (EIRNS) – Mens der vil ske flere skift i det internationale politiske terræn i de næste 72 timer, vil lørdagens konference i Schiller Instituttet, "100 sekunder til midnat på dommedagsuret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!" inddrage disse momentane skift af det taktiske landskab. Som grundlæggeren af {Executive Intelligence Review}, Lyndon LaRouche, engang i en anden, men sammenlignelig situation bemærkede: "Verden er gået ind i en overgangsperiode, hvor gamle metoder med hensyn til vurdering og orientering er ubrugelige, og endog modstridende, for den konkrete vurdering af de fleste af de nye fænomener i den strategiske og nationalt-taktiske udvikling. Af denne grund er meget få personer i verden ... intellektuelt oplært til at forstå de processer, som vil være afgørende for udfaldet af nogle af de nærmeste uger og måneder, der ligger umiddelbart foran os."

Der vil uden tvivl dukke modstridende historier op i de kommende timer og dage – forudsat at der {er} kommende timer og dage – om, hvad der sker eller vil ske i de forskellige forhandlinger, der involverer Tyskland, Frankrig, Ukraine, USA og Rusland. {EIR} vil forsøge, ikke blot at "formidle nyhederne", men snarere at gribe ind i den aktuelle historie og fremme den, ved hjælp af en metode til statskunst baseret på LaRouches fire love for fysisk økonomi, som undertiden kort

og godt kaldes " modsætningernes sammenfald ". Denne metode til politisk beslutningstagning, som LaRouche og Helga Zepp-LaRouche forfægter, ses i strategiske løsningsforslag som "Operation Ibn Sina", der for nylig blev præsenteret i det netop udsendte fælles forum mellem Schiller Instituttet og Russian International Affairs Council (RIAC), "Den humanitære krise i Afghanistan: På vej til en langsigtet løsning". <https://schillerinstitut.dk/si/2022/02/faelles-video-konference-raadet-for-internationale-anliggender-i-rusland-og-schiller-instituttet-torsdag-den-10-februar-kl-14/>

Metoden indebærer, at man tager udgangspunkt i verdens behov som helhed – fødevarer, rent vand, sanitet, boliger, sundhedspleje og uddannelse – og udtænker nationale politikker og praksis, der resulterer i en vellykket skabelse af en teknologisk avanceret global platform, som kommer flest mulige verdensborgere til gode, hvilket øger planetens potentielle relative befolkningstæthed.

Krig, især forebyggende krig, der blev fordømt ved Nürnbergprocesserne som en forbrydelse mod menneskeheden, er i modstrid med menneskehedens og dens efterkommeres generelle velfærd. Uanset oprindelsen, bør den rovdyragtige opfattelse, at "det grundlæggende organisationsprincip i samfundet er krig", ikke på noget tidspunkt få lov til at blive "organisationsprincippet" for USA's udenrigspolitik. Et britisk domineret USA, en uacceptabel omstændighed, som eftertrykkeligt har været fremherskende siden Sovjetunionens sammenbrud i 1991, må erstattes af et borgerskab, der genetablerer denne nations sande identitet, ved at tilstræbe et samarbejde med Rusland, Kina, Indien og andre nationer, baseret på Den amerikanske Frihedskrigs oprindelige regeringsdokumenter, herunder Hamiltons Fire betænkninger om Økonomi, som Lyndon LaRouche har fremført i sit forslag om de Fire Love.

Den tidligere franske minister Roland Dumas, som var en central figur i forhandlingerne mellem NATO og Sovjetunionen

efter 1989, har i sit seneste Les Crises-interview, som kan ses på Youtube, ikke efterladt nogen tvivl om, at han, James Baker og andre vestlige repræsentanter faktisk havde lovet Rusland, at NATO ikke ville udvides mod øst:

“I realiteten indså vi – Gorbatsjov, præsident Mitterrand og jeg selv, på det tidspunkt – at der ikke var nogen fredsaftale, der kunne afslutte krigen med Tyskland, og at det derfor var nødvendigt at gøre en ende på denne ustabile situation. Det er grunden til, at vi sammen med min ven Hans-Dietrich Genscher, den tyske udenrigsminister, udarbejdede en plan for at indlede forhandlinger om alle de mangler der var, eftersom der ikke var indgået nogen fredstraktat... Vi havde møder i London, møder i Paris og til sidst i Moskva for at få den sidste del af den globale aftale på plads i nærværelse af Gorbatsjov...” Hvad angår den senere diskussion om disponeringen af NATO-styrkerne efter en tilbagetrækning af Warszawa-pagten fra Centraleuropa, berettede Dumas: “Udenrigsministeren (Shevernadze) tog ordet og sagde: “Vi, den russiske delegation, ønsker at vide, hvad der vil ske med NATO’s oprustning som en del af nedrustningen.” Dumas sagde, at den russiske delegation fremsatte to krav. For det første, at monumenterne for de sovjetiske soldater, der kæmpede mod fascismen under Anden Verdenskrig, skal bevares og respekteres. “For det andet, at tropper fra både Warszawa-pagten og NATO forpligter sig til, at der ikke vil ske bevægelse af NATO-tropper ind i de områder af Warszawa-pagten, der var ved at blive afvæbnet... Gorbatsjov talte, Sjevardnadze talte, jeg talte. Og jeg fremsatte idéen om, at [NATO’s militære] styrker ikke må bevæge sig ind i tidligere militariserede områder.” Dumas erklærede, at amerikanerne og tyskerne var enige i dette. “Før [den tyske udenrigsminister] Genscher døde, spurgte jeg ham, om han huskede denne diskussion. Han svarede; ‘perfekt’.”

På topmødet på Malta den 3. december 1989, mindre end en måned efter Berlinmurens fald, havde Bush og Gorbatsjov “erklæret Den

kolde Krigs ophør". Der skulle ikke ske nogen udvidelse mod øst. Altså, NATO blev udvidet fra 15 nationer i 1989 til 30 nationer, og i strid med dette tidligere løfte forsøger at gøre Ukraine til nr. 31, klar ved den russiske grænse, hvor muligheden for en strategisk fejlvurdering, der fører til total krig, er større end på noget tidspunkt siden – og måske inklusive – Cuba-krisen i 1962.

Formålet med tidsskriftet {Executive Intelligence Review} og den særlige metode, som LaRouche skabte, for at oplyse om den vurderende proces for indsamling af efterretninger, som han ønskede af sine medarbejdere, er at tilskynde til at alle "selvindlysende" antagelser, der styrer borgerens "daglige" tænkning, fjernes og erstattes af en metode til at formulere den nødvendige politik, programmer og samarbejde for at sikre alles varige overlevelse og velstand. Dette er essensen af en fornuftig økonomisk politik, og derfor også en fornuftig sikkerhedspolitik. At diskutere denne metode og foreslå en sådan ny sikkerhedsarkitektur er formålet med lørdagens konference, som alle tilhængere af sandheden bør deltage i.

Indsat billede: Khwanchai Phantong, Pexels

Kunne Biden udløse et værre helvede for Ukraine, end han gjorde i Afghanistan

Den 14. februar (EIRNS) – Biden-regeringen, der fejlvurderede de reelle forhold i Afghanistan efter 20 års NATO-krig i landet, foretog en forhastet tilbagetrækning, og gik derefter i gang med at beslaglægge alle landets kontanter og straffe

befolkningen med manglende fødevarer, lægehjælp og husly i vinterens mulm og mørke. Man meddelte ikke engang USA's NATO-
"allierede", hvad man var i gang med. Det efterlader et ødelagt land.

Kan Bidens Hvide Hus nu få tilladelse til at forårsage en endnu værre katastrofe i Europa – endog en atomkatastrofe – i en konflikt, "Ukraine-krisen", som kan udløse en krig, der kan ødelægge selve menneskeheden? Biden-regeringens voksende vrede og aggressive bluff over for Rusland i forbindelse med Ukraine har bragt os tættere på en atomkrig, end vi nogensinde har været siden oktober 1962, hvor hele verden blev skræmt af Cuba-krisen.

En mulighed er, at Biden og hans skumle nationale sikkerhedsteam leder efter en sejr at sælge i hjemlandet ved at fortælle os, at Rusland vil invadere Ukraine i næste uge, i morgen, når som helst ... og så, når Rusland ikke invaderer, forklare os at Bidens trussel om en knusende økonomisk afstraffelse stoppede Putin. Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov erklærede i går på Twitter, at dette var det "udspekulerede skuespil". Den tidligere amerikanske ambassadør i Moskva Jack Matlock fremførte ideen i en klumme i dag, hvor han skrev på vegne af American Committee for U.S.-Russia Accord. Formand for Repræsentanternes Hus, Nancy, Pelosi antydede det på sin egen måde i søndagens "ABC This Week": "Hvis vi ikke truede med sanktioner og den slags, ville Putin med garanti invadere... Så hvis Rusland ikke invaderer, er det ikke fordi, han aldrig havde til hensigt at gøre det. Det er bare fordi, at sanktionerne virkede." [https://abcnews.go.com/Politics/week-transcript-13-22-speaker-nancy-pelosi-sen/story?id=82849151]

Men vi kan ikke forlade os på håbet om, at dette er politisk fup. Bidens Hvide Hus straffer Afghanistan på inkompetent vis, dog med hævnerrighed. Man ønsker at straffe Rusland og ødelægge dets økonomi. Højtstående embedsmænd i Det Hvide Hus udtrykte det på et baggrunds-pressemøde den 25. januar: Målet

er at "ramme Putins strategiske ambitioner om at industrialisere sin økonomi ganske hårdt... underminere Putins ambitioner om at udøve indflydelse på verdensscenen". Embedsmændene svor: "Vi taler om at nægte Rusland såkaldte "downstream-produkter", der er afgørende for landets egne ambitioner, om at udvikle højteknologiske kapaciteter inden for rumfart og forsvar, lasere og sensorer, det maritime, AI, robotteknologi, kvanteteknologi osv... Og så, mens vi opbygger denne indsats med vores allierede og partnere, er vi villige til at samarbejde med ethvert land for at nægte Rusland materialer, som det har brug for til at udvide sin økonomi." [https://www.whitehouse.gov/briefing-room/statements-releases/2022/01/25/background-press-call-by-senior-administration-officials-on-russia-ukraine-economic-deterrence-measures/]

Med dette formål vover Bidens hold – som havde "alt under kontrol" i Afghanistan – at udfordre den russiske præsident Putin til at gå i krig. Det presser Ukraines præsident Zelinsky så hårdt, at han føler sig tvunget til at tilbagevise enhver prognose for en russisk invasion, som London og Washington kommer med.

Helga Zepp-LaRouche sagde i sin vidt udbredte analyse fra den 6. februar: "Vi er 100 sekunder før midnat på dommedags-uret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur". (https://schillerinstitute.com/blog/2022/02/07/100-seconds-to-midnight-on-the-nuclear-war-clock-we-need-a-new-security-architecture/) To europæiske bankfolk opfordrede Frankrig til at blokere Ukraines optagelse i NATO og omgående forlade NATO's strategiske kommando, med det formål at stoppe marchen mod krig. Den tyske kansler Olaf Scholz tog til Ukraine i dag for at sige: "Spørgsmålet om [Ukraines] medlemskab af alliancen [NATO] er ikke på dagsordenen," så Rusland bør holde op med at bekymre sig om det. Men de NATO-våben, som USA hælder ind i og omkring Ukraine, er uden fortilfælde: Ukraines forsvarsminister indrømmer, at landet nu har langt flere anti-tankmissiler end russiske kampvognsmål.

Vi er alle nødt til at mobilisere os selv, ikke til at "se på og vente", som de fleste blev skræmt til at gøre i oktober 1962. Der er ingen John F. Kennedy her til at løse dette. Løsningen er at tilskynde til flere pauser, frem mod forhandlingerne og at angribe årsagen, nemlig truslen om et hyperinflationært sammenbrud, som Biden-administrationen og centralbanken, Federal Reserve, har udrettet så meget for at påføre sig selv og os. Vores næste D-dag er lørdag den 19. februar, Schiller Instituttets heldagskonference, med budskabet i Helga Zepp-LaRouches artikel fra den 6. februar: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur, en arkitektur baseret på økonomisk genopretning og udvikling. For at tilmelde dig konferencen og organisere andre:

https://schillerinstitute.nationbuilder.com/100_seconds_to_midnight_02192022

Udvalgt billede: Pexels

Kampagnen mod krig er i gang ... men det haster med afgørende gennembrud

Den 13. februar (EIRNS) – Spørgsmålet om hvad der vil ske næste gang, og hvornår, i NATO-blokkens opdigtede konfrontation mod Rusland i Europa, svæver fortsat i luften og er meget farligt. Flere forstandige, modsatte kræfter tager bladet fra munden, men et afgørende gennembrud haster.

I weekenden fortsatte de amerikanske talsmænd deres påstande om russisk aggression og deres falske anklage om, at Rusland vil angribe Ukraine, i erklæringer fra udenrigsminister Antony

Blinken, der talte fra Hawaii; fra den nationale sikkerhedsrådgiver, Jake Sullivan, og fra Pentagon-talsmand John Kirby. De var militært set vage med hensyn til hvornår og hvordan. Sullivan sagde i morges på CNN om tidsrammen for et russisk angreb, at vi er "i vinduet", og at det kan ske "når som helst nu" eller måske "efter de olympiske lege", som slutter den 20. februar. Sullivan sagde, at Rusland kan forventes at iscenesætte en hændelse under falsk flag, fordi det bl.a. af den grund netop er "i overensstemmelse med den russiske drejebog" at gøre den slags. Der er ikke behov for beviser.

I en vurdering af situationen sagde Schiller Instituttets formand, Helga Zepp-LaRouche, i dag, at " uklarheden omkring potentielle falske flag vil bestå, indtil nogen gennemskuer dette... Vi har brug for et afgørende gennembrud."

Forhenværende kongresmedlem Tulsi Gabbard (D-HI) udtalte sig kraftfuldt i weekenden, og afslørede dem der står bag den vanvittige krigskampagne mod Rusland. Hun tweetede et 4-minutters indslag fra sin optræden på Fox News lørdag aften, med et tweet der forklarer, hvordan "Biden meget let kan forhindre en krig med Rusland ved at garantere, at Ukraine ikke bliver medlem af NATO". På tv hævdede hun, at "Biden og militære ledere faktisk ønsker, at Rusland invaderer Ukraine. Hvorfor skulle de gøre det? Det giver Biden en undskyldning for at indføre vidtgående sanktioner... og det cementerer den kolde krigs relevans... Det er det militærindustrielle kompleks, der nyder godt af dette; de kontrollerer tydeligvis Bidens regering; krigsmagere på begge sider i Washington, der har opildnet til disse spændinger."

Der er også en voksende, fremtrædende mobilisering af krigsmodstandere i USA.

Udover NATO's fokus på konfrontationen om Ukraine, er den globale NATO-mobilisering i Indo-Stillehavsområdet i fuld gang. Efter QUAD-ministtermødet i Australien i sidste uge

udsendte Det Hvide Hus et 19-siders dokument med titlen "Indo-Pacific Strategy of the United States". Blinken tilsluttede sig synspunktet om verdensherredømme i går, da han talte fra Honolulu, hvor han mødtes med Japans og Sydkoreas udenrigsministre. Blinken sagde, at "på det møde som vi tre havde, drøftede vi den trussel som Ruslands aggression udgør – ikke kun for Ukraine, men for hele den internationale regelbaserede orden, som har dannet grundlag for årtiers fælles sikkerhed og velstand for vores folk her i denne region og, tillige, i hele verden." (<https://www.state.gov/secretary-antony-j-blinken-joint-press-availability-with-republic-of-korea-foreign-minister-chung-eui-yong-and-japanese-foreign-minister-hayashi-yoshimasa/>)

Han sagde om sine regeringskolleger, at "vi var enige om at holde sammen i vores indsats over for Rusland."

Det strider imod hans triumferen, at der tydeligt ses visse modsatrettede synspunkter, som kommer fra anerkendte personer i Europa. Den 11. februar bragte det franske ugeblad Marianne en artikel med overskriften: "NATO-exit: Uopsættelig nødvendighed", hvori Frankrig opfordres til at forlade NATO. Det "vil signalere Europas uafhængighed af amerikansk enegang, en fornyelse af multilateralisme, fremkomsten af en multipolær verden..." Den er skrevet af den tyske økonom Peter Dittus, tidligere generalsekretær for Bank for International Settlements, og den tidligere viceguvernør for Banque de France Hervé Hannoun, tidligere vicedirektør for BIS.

I dag kommer der en advarsel fra den russiske politiske ekspert Fyodor Lukyanov: "How the World Sleepwalked into Another Cuban Missile Crisis" (Hvordan verden gik i søvne ind i endnu en Cuba-krise). I sin artikel i RT tilråder han, efter at have fremhævet den aktuelle fare i forbindelse med konfrontationen i Ukraine, at "i bedste fald ville scenariet være det samme som under Cuba-krisen. På et tidspunkt ville begge parter erkende den alvorlige fare, som en yderligere optrapning udgør, og indlede direkte realitetsforhandlinger

med henblik på at udarbejde de grundlæggende principper for gensidige garantier.”

Lørdag den 19. februar er Schiller Instituttets internationale internet-konference et vigtigt bidrag til det “afgørende gennembrud”, vi har brug for, for at stoppe den vanvittige mobilisering mod sammenbrud og krig. Tilmeld dig og spred budskabet. Den finder sted den 19. februar kl. 10.00 (EST – kl. 16, dansk tid): “100 sekunder til midnat på dommedagsuret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!” https://schillerinstitute.nationbuilder.com/100_seconds_to_midnight_02192022

Udvalgt billede: Pixabay (CC0)

**Helga Zepp-LaRouches
hovedtale: Den humanitære
krise i Afghanistan:
På vej til en langsigtet
løsning:
Rådet for internationale
anliggender i Rusland og
Schiller Instituttets**

videokonference

Den 10. februar 2022 – Goddag Harley; goddag Andrey.

Jeg har en lidt anderledes opfattelse: Jeg mener, at uanset hvem der er ansvarlig for gennemførelsen af sanktioneerne rettet mod Afghanistan og for indefrysningen af afghanske aktiver i USA og i Europa efter Talebans magtovertagelse i august, også bærer ansvaret for følgende: Ifølge den tyske UNICEF-chef, Christian Schneider, er 1 million børn under fem år akut underernærede i Afghanistan, og deres tilstand er af en sådan beskaffenhed, at de i Tyskland ville skulle behandles på en intensivafdeling, hvilket betyder, at de under de nuværende omstændigheder sandsynligvis vil dø. Ifølge FN befinder 8,7 millioner mennesker sig i en fremskreden tilstand af sult; 24,4 millioner eller 55 % af befolkningen befinder sig i en nødsituation, hvilket betyder, at de mangler alle de basale livsforholdigheder, mens 98 % ikke har nok at spise. Flere og flere familier sælger nogle af deres børn i håb om, at de andre vil overleve, og folk sælger deres organer.

Også massemedierne i USA og Europa har efter en kortvarig medieomtale i august og begyndelsen af september, næsten intet rapporteret om denne værste humanitære krisesituation på kloden. Lederne af de NATO-lande, som trak sig så hastigt tilbage fra Afghanistan i august, vidste naturligvis, at 80 % af landets budget kom fra bistand fra donorlandene, og at kombinationen af annulleringen af disse midler, indefrysning af afghansk kapital og sanktioneerne ville kvæle Afghanistans økonomi fra den ene dag til den anden.

Efter seks måneders tragedie og utallige forgæves appeller, bortset fra et par små indrømmelser for nylig, må man spørge sig selv, hvad hensigten med denne politik er? Argumentet om at Taleban først skal anerkende kvindernes rettigheder osv. synes at være absurd, når disse kvinder og deres børn er døde. Er det hensigten at sabotere Talebans evne til at opretholde

en fungerende stat i et sådant omfang, at oppositionen, herunder ISIS, al-Qaeda, narkotikasmuglere, krigsherrer osv. får herredømmet?

Konsekvensen ville være en ny og blodig borgerkrig, et helvede, hvor civilbefolkningen – mellem sult, frostgrader, COVID, epidemier, osv. som polio, mæslinger, dengue-feber og diarré – vil blive knust, og millioner af flygtninge vil forsøge at søge sikkerhed i nabolandene og i Europa. Det ville være en fortsættelse af det britiske imperiums store spil af Bernard Lewis og Zbigniew Brzezinski, som har til formål at sikre den geopolitiske destabilisering af Rusland og Kina, og at forhindre den økonomiske integration af Eurasien gennem Bælte- og Vej-Initiativet ved hjælp af de gamle virkemidler som terrorisme, opiumskrige og etniske konflikter. Hvis denne politik "lykkes", vil den blot være endnu et element i den store afsluttende akt i menneskehedens tragedie, som udspiller sig på verdenshistoriens scene, mellem Vestens modstandere og Rusland og Kina, og som nu har nået et punkt, der beskrives af {Bulletin of the Atomic Scientists} som 100 sekunder før midnat på dommedags-uret.

Der findes et modtræk til at redde Afghanistan, som jeg har kaldt "Operation Ibn Sina". Ibn Sina, som levede for ca. 1.000 år siden, var en af de største læger i verdenshistorien, hvis {Canon of Medicine} forblev en delvis reference indtil det 18. århundrede. Ibn Sina blev født i det nuværende Usbekistan; hans far stammede fra Balkh i Afghanistan. I tider med corona-pandemien er det yderst vigtigt at huske, at det var ham, der bl.a. erkendte karantænenes enorme betydning for bekæmpelsen af epidemier. Ud over at være et fremragende renæssancemenneske kan han udgøre en symbolsk figur for redningen af Afghanistan.

Operation Ibn Sina kan skabe en forandring til det bedre på to måder. For det første kan den blive et synonym for internationalt samarbejde om at opbygge et moderne sundhedsvæsen og tilvejebringelse af mad til det afghanske folk. Hvis alle nabolande, såvel som USA og de europæiske

nationer, der kæmpede i Afghanistan i 20 år som en del af NATO, og som derfor har en himmelråbende moralsk forpligtelse, hjælper befolkningen ud af denne ufortjente akutte nød og samarbejder om et lynprogram for bistandshjælp, kan det værste stadig afværges.

Ud over det humanitære aspekt vil Operation Ibn Sina også have en militærstrategisk dimension. Hvis Rusland, Kina, USA og Indien, de fire nationer med den største militære og økonomiske betydning eller befolkningsstørrelse, kunne samarbejde, kunne det udvikle sig til en tillidsskabende foranstaltning til løsning af de store strategiske konflikter. Afghanistan er i modsætning til Ukraine eller Taiwan, der har strategisk betydning, ikke en af Ruslands og Kinas kerneinteresser. Det ligger mange tusinde kilometer væk fra USA, mens Indien på den anden side har en central interesse i stabiliteten i egne geografiske omgivelser. Samarbejdet mellem disse fire magter, foruden mobiliseringen af andre eksisterende formater, såsom "Troika-plus", SCO og OIC [Organisationen for islamisk Samarbejde], med det formål at redde Afghanistan, kan være et skridt i retning af det nye paradigme i internationale relationer, uden hvilket det ikke vil være muligt at sikre menneskehedens fortsatte overlevelse.

Der er intet sted på denne jord – og det omfatter det strategisk eksplosive potentiale i de destabiliserende operationer omkring Ukraine og Taiwan – hvor menneskehedens moralske egnethed til at overleve, afprøves hårdere end i Afghanistan. Det er ikke vores sikkerhed, som vi skal forsvare i Hindu Kush, som den daværende tyske forsvarsminister Peter Struck havde hævdet den 11. marts 2004 for at motivere Tysklands deltagelse i krigen i Afghanistan, men det er vores medmenneskelighed.

Militære strateger, opfordres til at tage højde for et måske ukendt domæne for strategisk tænkning: Befolkningens moralske habitus – både deres egen befolkning og deres modstandere. Da den Franske Revolution mislykkedes på grund af den jakobinske

terror, konstaterede Friedrich Schiller, at "et stort øjeblik havde fundet et lille folk", at selv om den objektive mulighed var til stede, var den subjektive moralske kapacitet utilstrækkelig. Han skrev derefter {De æstetiske Breve} i den overbevisning, at fra nu af ville enhver forbedring på det politiske område, udelukkende være mulig gennem en forædling af den enkeltes karakter. Han mente, at "uddannelsen af evnen for '{Empfindungsvermögen}', empati, er tidens mest presserende behov", fordi det "vækker forbedringen af forståelsen".

Ud fra dette perspektiv er overvindelsen af den "fordærvede ligegyldighed" hos dele af befolkningen, som gør dem lige så ufølsomme over for andre folks lidelser som for virkningerne af deres geopolitisk motiverede dæmonisering af den formodede fjende, en strategisk faktor af højeste betydning. "Operation Ibn Sina" bør derfor blive det flag, under hvilket alle kræfter, der ønsker at redde det afghanske folk, samles, af barmhjertighed, agapē, som ønsker at skabe et nyt paradigme i de strategiske relationer, som middel til endelig at overvinde truslen om krig, og som ønsker at forsvare vores arts menneskelighed.

Zepp-LaRouche: Den unipolære verden er forbi; vi har brug for en ny model for

internationale relationer

Den 9. februar (EIRNS) – “Verden befinder sig i øjeblikket i en utrolig farlig situation, med en kold krig, der truer med at blive til en varm krig hvert øjeblik”, udtalte Helga Zepp-LaRouche i et interview i Pakistans PTV Worlds “Views on News”, der blev sendt i dag. [<https://youtu.be/px40p0cU824>] Vi er de legendariske 100 sekunder fra midnat til en atomkatastrofe, en krigsfare, der udspiller sig omkring de ekstreme spændinger omkring Ukraine. Storbritannien og USA lægger massivt pres på Europa for fuldt ud at få det til at tilslutte sig, for at tvinge Rusland ind i et strategisk hjørne og iværksætte den brændte jords økonomiske sanktioner og angreb på landet. Men i øjeblikket er Europa ikke helt med på ideen – hvilket kan ses på den tyske kansler Olaf Scholz’ tur til Washington og især den franske præsident Emmanuel Macrons seks timers diskussion i Moskva med den russiske præsident Putin. De er i stigende grad klar over, at den nuværende konfrontationspolitik, der er drevet af sammenbruddet i det transatlantiske finanssystem, ikke kan fortsætte, ellers vil det lykkes dem at sprænge hele verden i luften.

Men vi er også vidne til begyndelsen af en gigantisk international politisk og økonomisk omlægning. “Jeg mener ikke, at vi skal undervurdere det utroligt vigtige historiske møde, som fandt sted mellem den kinesiske præsident Xi Jinping og den russiske præsident Vladimir Putin under OL, hvor de indgik et nyt strategisk partnerskab, som er en ny model for internationale relationer”, udtalte Zepp-LaRouche. Dette afspejler, at den unipolære verden er fortid, og at lande rundt om i verden – fra Pakistan til Argentina til Ungarn – reagerer på denne nye virkelighed. “Det tager politikere og medierne et stykke tid, før denne virkelighed indfinder sig”, bemærkede Zepp-LaRouche.

“Europæerne er lige nu helt og aldeles skræmte over muligheden

for, at Ukraine-krisen kan komme ud af kontrol,” erklærede Zepp-LaRouche, “og de forsøger at bringe en ny model på banen. Men jeg tror, at der er brug for noget andet. Vi befinder os lige nu ved et brydningspunkt i den samlede historie, og vi har brug for en ny model for internationale relationer, hvor tænkning i geopolitik, i blokke, i krige af den ene mod den anden inden for et nulsumsspil – dette må overvindes.”

Der skal skabes en ny international sikkerhedsarkitektur, baseret på alle nationers universelle økonomiske udvikling, selv om vi står på tærsklen til en frygtelig eksistentiel fare. “Vi må indgyde folk håb om, at det kan lade sig gøre”, sagde Zepp-LaRouche i dag til et møde med medarbejdere fra Schiller Instituttet. Især amerikanerne skal sikre sig, at USA sammen med Rusland og Kina samarbejder om konstruktive løsninger på verdens problemer.

Schiller Instituttets og Rådet for internationale Anliggender i Ruslands (RIAC) fælles seminar den 10. februar om “Den humanitære krise i Afghanistan: På vej til en langsigtet løsning” er et sådant presserende forum. (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/02/07/seminar-the-humanitarian-crisis-in-afghanistan-toward-a-long-term-solution/>)

En dialog 100 sekunder før midnat

Den 8. februar (EIRNS) – Vi begynder med at give en kort beskrivelse, som ellers ikke er tilgængelig for amerikanerne, af, hvad der foregik under de seks timers diskussioner, der fandt sted for flere dage siden mellem præsident Vladimir

Putin fra Rusland og Emmanuel Macron fra Frankrig. Det skal påpeges, at præsident Joe Biden samtidig med disse drøftelser mødtes med forbundskansler Olaf Scholz fra Tyskland. Før deres respektive møder med USA og Rusland havde Scholz og Macron talt i telefon, og de talte også i telefon umiddelbart efter afslutningen af disse møder. Macron tog derefter til Ukraine for at mødes med præsident Zelensky, og han skulle vende tilbage til Tyskland for at rådføre sig med forbundskansler Scholz efter dette møde.

Præsident Putin: "Jeg er præsidenten dybt taknemmelig for at drøfte disse spørgsmål i Moskva i dag. Jeg mener, at disse sikkerhedsspørgsmål ikke kun vedrører Rusland, men også Europa og verden som helhed.

"Se, vores forslag omfatter ikke kun NATO's udvidelse, som vi er imod, men også et andet punkt: at der ikke skal opstilles offensive systemer nær vores grænser. Hvis alle ønsker fred, ro, velvære og tillid, hvad er så dårligt ved ikke at opstille offensive våben nær vores grænser? Er der nogen der kan fortælle mig, hvad der er forkert ved dette?

"Hvis NATO er en fredelig organisation, hvad er der så galt i at bringe dens infrastruktur tilbage til niveauet i 1997, da NATO-Rusland-aftalen blev underskrevet? Det ville skabe betingelser for at opbygge tillid og sikkerhed. Er det dårligt?

"Vi kan lade løftet om "åbne døre" være, selv om spørgsmålet fortsat er på dagsordenen. Det er en nøgleprioritet for os, og jeg har forklaret hvorfor. Vi talte om det i seks timer.

"I morgen flyver præsident Macron til Kiev. Vi er blevet enige om, at han i det mindste vil fremlægge sin handlingsplan vedrørende dette. Jeg er ham dybt taknemmelig for, at han giver dette så meget opmærksomhed, og at han forsøger at finde en løsning på dette spørgsmål af stor betydning for os alle sammen."

Præsident Macron:... "Jeg mener, at det først og fremmest er Frankrigs ansvar at have det stærkest mulige forhold til Rusland. Vi er to store europæiske nationer og vigtige verdensmagter. Vi er to permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd.

"Bilaterale forbindelser er af stor betydning for os, først og fremmest for at få dem til at udvikle sig og for at træffe fælles beslutninger om akutte internationale spørgsmål. Vi forsøger at gøre det i forbindelse med det iranske spørgsmål og tilstræber at finde et kontaktpunkt i Libyen og lignende anliggender. Vi har uenigheder, men vi finder stadig kompromiser. Det er indlysende for mig.

"For det andet tror jeg, at præsident Putin og jeg er enige om, at Rusland er et europæisk land. De, der kan se Europa, bør kunne arbejde sammen med Rusland og finde måder at opbygge fremtiden i Europa og med europæere. Er det let? Nej, men Europa blev også skabt gennem vanskelige initiativer, der havde umiddelbare virkninger. Så ja, vi har vanskeligheder, men vi må ikke give op.

"Endelig er dette Frankrigs mission, det er Frankrigs rolle. I disse seks måneder har vi formandskabet i Den Europæiske Union. Vores rolle er at gøre EU's stemme hørt og tage hensyn til en række komplekse omstændigheder i kommunikationen med naboer som Rusland, der spiller en afgørende rolle for vores sikkerhed, og også at lytte til alle europæere. Det har jeg gjort i de seneste dage. Når jeg er her, forsøger jeg at være den person, der kan bidrage til at finde den rette vej.

"Jeg har en simpel overbevisning. Kan vi øge vores kollektive evne til at skabe fred uden vores kontakter med Rusland? Nej, det kan vi ikke. Hvem overlader vi denne rolle til? Til andre.

"Vi har uoverensstemmelser. Det er vi klar over. Nogle gange lykkes det os ikke at komme videre, og det er resultatet af sådanne uoverensstemmelser. Men vi forsøger at finde

kompromiser. Jeg anser det for at være mit ansvar. Vores opgave er at sørge for, at disse kompromiser beskytter vores partners og allieredes interesser. Derfor skal vi i de kommende dage og uger påbegynde dette vanskelige arbejde, træffe nye beslutninger for at beskytte disse garantier, samtidig med at vi stadig beskytter vores grundlæggende principper og vores naboskabsforbindelser, for vores geografi vil ikke ændre sig. Det er derfor, vi fortsætter.”

Der har været seriøse forhandlinger og diplomati i gang med en daglig dialog mellem statsoverhovederne fra Tyskland, Frankrig, Rusland og USA samt Ukraine, ikke kun for at forhindre et potentielt udbrud af krig, tilsigtet eller utilsigtet, men også, med Macrons ord, for “i fællesskab at vise vilje til at arbejde på sikkerhedsgarantier og opbygge en ny sikkerheds- og stabilitetsorden i Europa.” Denne kendsgerning er blevet fortrængt fra de amerikanske og europæiske borgeres bevidsthed til fordel for mediernes sidespring, der af den russiske talsmand Maria Zhakarova rammende nok er blevet karakteriseret som “psykedeliske fobier”.

I den forbindelse blev “The Ned Price Experience” endnu en gang mandag kaldt frem af reporter Matt Lee, denne gang støttet af en kollega. Udenrigsministeriets talsmand, Ned Price, forsøgte at forfalske sin udveksling i sidste uge med reporter Lee, som blot havde spurgt Price om beviser, der kunne underbygge hans “af udenrigsministeriet godkendte” påstand om, at Rusland havde fremstillet en “false flag”-video, der skildrer et angreb fra Ukraine på Rusland, herunder ved hjælp af “kriseaktører” a la Alex Jones. I mandagens udveksling, hvor Price igen nægtede at fremlægge nogen som helst beviser, spurgte Lee igen: “Har du noget mere, som du kan sige for at underbygge din påstand – end du havde at sige i sidste uge? Det er det hele.”

Price: “Ud over det vi fortalte dig i sidste uge ... i ganske detaljerede vendinger om de russiske planer ... Vi har ikke

yderligere at tilføje om det.” Anden reporter: “Så du siger, at beviset på at du har ret er, at der faktisk ikke vil ske noget? Er det det du siger? ... fordi I ved at bringe dette ud vil have forhindret russerne i at gøre det, korrekt?”

Mens praksis omkring udenrigsministeriets snak (StateSpeak) tidligere har været genstand for satire, gennem årtier af forfattere som Joseph Heller og Kurt Vonnegut, er Ned Price og andre reaktioner på Ukraine nu mere som dialogen i “Venter på Godot” – selvsikker uigennemsigtighed, uimodtagelig for fornuft, men internt samstemmende og derfor “indlysende” for taleren alene. Uanset NATO’s indvendinger mod virkeligheden understreger sidste uges aftale mellem Rusland og Kina imidlertid en realitet, som Lyndon LaRouche for præcis 40 år siden udførligt diskuterede i sit “et 50-årigt udviklingsprogram for Stillehavsområdet”: Tyngdepunktet for den menneskelige civilisation har flyttet sig til Afrika, Asien og det indiske subkontinent, hvor mere end fem milliarder af de næsten otte milliarder mennesker på planeten bor.

NATO’s anstrengte diskussioner om “indflydelsessfærer” i forhold til Kina og Rusland svarer til at bruge Ptolemæus’ miskrediterede epicyklusser til at tegne mere og mere udførlige “revisioner” af en “gammel, gal, døende imperial verden”, som er ved at blive endegyldigt overgået gennem investeringer i avancerede energiformer, rumfart og produktionssystemer anvendt på minedrift, industri og landbrug, hvilket skaber en helt ny verdensplatform – og de mennesker, som vil producere og drage fordel af denne omstilling. De, der ikke har til hensigt at gå glip af Jordens næste halvtreds års fremskridt, “gør det klart med fødderne”, hvilken side af fremtiden de har til hensigt at være på.

Udenrigsministeriets uheldige gestikulationen, som bør latterliggøres, skal også tages alvorligt; den tjener til at skjule den faktiske udenrigspolitiske praksis af USA, dets “Jago-lignende” kontrollant Storbritannien og andre lige så

skyldige deltagere i den igangværende sultedød og fordærvede ligegyldighed i Afghanistan og Yemen, som de mest iøjnefaldende, samt i brugen af sanktioner mod sårbare stater i hele verden. Opmærksomheden blev henledt på dette ved mandagens møde i FN's Sikkerhedsråd under den åbne debat om "Generelle spørgsmål vedrørende sanktioner: forebyggelse af deres humanitære og utilsigtede konsekvenser". I modsætning til Cambodja, 1975-79, kan verden ikke lade som om den ikke ved, hvad der foregår i landet.

USA kan ikke lade som om det ikke er ansvarligt. De enkelte borgere, der er bevæbnet med sociale medier og andre former for kommunikation, kan ikke påstå, at de er magtesløse eller stumme i forhold til at stoppe en af de grusomste former for mord, udsultning. Dantes grev Ugolino kunne i det mindste hævde, at han spiste sine børn som følge af ekstrem sult. I dag er vi som grev Ugolino med hensyn til vores forbrug af måske en million eller flere børns liv i Afghanistan, enten fordi vi forsvarer den folkemorderiske politik, der nu er i gang, eller fordi vi ikke formår at ændre den.

Det russiske råd for internationale Anliggender (RIAC) og Schiller Instituttet (SI) indkalder torsdag den 10. februar, 2022, kl. 14 dansk tid, til et seminar om emnet "Den humanitære krise i Afghanistan: På vej til en langsigtet løsning". Vær med og hjælp med at gennemføre instituttets Operation Ibn Sina, ikke kun for at redde Afghanistan, men for på den måde at redde den transatlantiske civilisations sjæl.

100 sekunder til midnat på dommedags-uret.

Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!

“En atomkrig kan ikke vindes og må aldrig udkæmpes.”

Schiller Instituttets internationale online-konference.

Lørdag den 19. februar

Panel 1 inkluderer Jens Jørgen Nielsens tale.

Se også Panel 2 med Helga Zepp-LaRouches hovedtale:

Videokonferencen kan her ses på denne side og her på den internationale Schiller Instituts hjemmeside.

Talerlisten inkluderer Jens Jørgen Nielsen fra Danmark.

Den nuværende strategiske krise mellem USA og Rusland med dens potentielle termonukleare undergang, er en trussel mod hele menneskeheden. Der skal etableres en ny sikkerhedsarkitektur, som garanterer retten til sikkerhed og økonomisk og kulturel udvikling for alle nationer.

Vi må tilbageføre dommedags-uret, ved at se på årsagerne til krig:

– Den ødelæggende, hyperinflationære eksplosion af det transatlantiske, neoliberale finanssystem

– De angloamerikanske eliteres dødbringende fantasi om, at de for evigt kan påtvinge verden deres “regelbaserede orden” [i modsætning til en “lovbaserede orden”.]

Schiller Instituttet afholder denne hårdt tiltrængte dialog, for at drøfte årsagerne til den store globale krise og finde løsningerne på disse.

Panel 1; kl. 16 dansk tid:

Hvem og hvad er drivkraften bag fremdriften mod en verdenskrig? Hvor tæt er vi på?

Talerlisten på engelsk:

Moderator: Dennis Speed (US), The Schiller Institute

Keynote: Harley Schlanger (US), The Schiller Institute: “What Happens After D-Day? Will Russia Invade Ukraine?”

Natalia Vitrenko (Ukraine), Chairwoman, Progressive Socialist Party of Ukraine (PSPU): “Ukraine’s Role in Present World Affairs”

Graham Fuller (US), 25-year career as a CIA operations officer, author: “The Validity of the Concept of Spheres of Influence”

Col. (ret). Alain Corvez (France), International Consultant, former Counselor for the French Defense and Interior Ministries, “Evaluation of the Strategic Situation; a French Perspective”

Jens Jorgen Nielsen (Denmark), former Moscow correspondent for the Danish daily *Politiken*; author; Director, Russian-Danish Dialogue and assistant professor, communication and cultural differences. Niels Brock Business School. “Why We Need a New Security Architecture.”

James Jatras (US), diplomat, former advisor to U.S. Senate

Republican leadership: "The Evolution of NATO in the Post-Soviet Period"

Q&A Session

Panel 2: kl. 20 dansk tid:

Udformning af en ny strategisk arkitektur: Den russisk-kinesiske fælles aftale af 6. februar, og det økonomiske udviklingsperspektiv for Schiller Instituttets forslag om Verdenslandbroen.

Moderator: Dennis Small (US), Ibero-American Director, *Executive Intelligence Review*

Keynote: Helga Zepp-LaRouche (Germany), Founder and chairwoman of The Schiller Institute: "Long-Term Survival: A New International Security Architecture"

Shakeel Ahmad Ramay (Pakistan), Political Economist: "Imran Khan's Proposal for Pakistan To Mediate the U.S. and China"

Alejandro Yaya (Argentina), Civil Institute of Space Technology: "Argentina Joins the Belt and Road Initiative"

Dr. Carlos Gallardo (Peru), President, Christian Democratic Party of Peru: "Development Is the Name of Peace in South America"

Tony Magliano (US), Internationally syndicated Catholic social justice and peace columnist. "War Is Not Inevitable! We Have a Moral Obligation To Save Afghans from Starving! The Need To Create a New, Human-Centered Paradigm"

Q&A Session

Den opringelige invitation:

Schiller Instituttet afholder en international online-

konference med to paneler lørdag den 19. februar, for at stadfæste denne særdeles fornuftige erklæring fra de fem atomvåbenmagter og permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd, som de bekræftede i en fælles erklæring den 3. januar i år. Konferencen vil også fremlægge en {løsning} på den nuværende krise: etableringen af en ny sikkerhedsarkitektur, der garanterer alle nationer retten til sikkerhed og til økonomisk og kulturel udvikling. For at gøre dette er det bydende nødvendigt med en dialog om årsagerne til og løsningerne på den nuværende krise.

I den sidste uge af januar afholdt USA's strategiske kommando øvelsen Global Lightning for at teste de amerikanske atomstyrkers beredskab som led i en atomkrigsplan, der har været i kraft siden 2019, og som er baseret på den antagelse, at USA og NATO ville være i stand til at overleve et atomart, første angreb fra Rusland eller Kina, for derefter at gøre gengæld, at absorbere yderligere angreb, at gøre gengæld igen osv. i en vedvarende militær konfrontation.

Præsident Putin havde i 2018 bekendtgjort Ruslands nye atomvåbensystemer, herunder det hypersoniske missil Avangard, det hypersoniske krydsermissil Kinzhal, atomdrevne krydsermissiler, hurtige undervandsdroner og laservåben. Dette var et enormt chok for det vestlige militære etablissement.

Men præsident Putin reagerede på farverevolutionerne fra 2004-2014 og de såkaldte "humanitære" krige rettet mod alle regeringer, som var uvillige til at lade deres egne nationer blive udplyndret. De 5 milliarder dollars, der blev brugt på NGO'ere alene i Ukraine, er velkendt, hvilket i sidste ende blev til det nazistiske Maidan-kup i februar 2014, lige uden for Ruslands dørtrin.

Den 17. december 2021 fremlagde Putin to udkast til traktater til USA og NATO, hvor han insisterede på, at der ikke måtte ske nogen yderligere udvidelse af NATO mod øst (især ind i Ukraine), og at der ikke skulle stationeres offensive

våbensystemer ved Ruslands grænser. I betragtning af den manglende seriøse reaktion indtil videre, har Putin bebudet "militær-tekniske foranstaltninger" i tilfælde af en endelig afvisning.

En amerikansk ekspert har beskrevet, at han formoder, at Ruslands "militær-tekniske foranstaltninger" kan omfatte opstilling af hypersoniske Zircon-krydsermissiler med atomvåben, der affyres fra havet ud for Washington D.C., som russiske eksperter tidligere har udtalt kunne ødelægge den amerikanske hovedstad så hurtigt, at præsidenten ikke ville have tid til at gå om bord på Air Force One for at undslippe.

Flere og flere mennesker vågner op til den kendsgerning, at der kun er de berømte hundrede sekunder før midnat tilbage på dommedags-uret.

For at standse uret må årsagerne til krig tages op til behandling: 1) Det transatlantiske neoliberale finanssystems hyperinflationære slutfase; og 2) det finansielle etablissemets dødbringende fantasi i City of London, Wall Street og Silicon Valley om, at de kan gennemtvinge deres "regelbaserede orden" i en unipolær verden i al evighed.

De grundlæggende årsager går tilbage til skiftet i august 1971, der blev profetisk erkendt af Lyndon LaRouche, da Nixon effektivt afsluttede Bretton Woods-systemet ved at afskaffe de faste valutakurser og dermed banede vejen for spekulativ profitmaksimering. Dette forårsagede det stigende skift væk fra investeringer i den produktive, fysiske økonomi og hen imod spekulation i stadig mere eksotiske, derivat-baserede finansielle produkter, og nu "flyttes trillioner" til den grønne New Deal.

Set fra et fysisk økonomisk perspektiv, repræsenterer denne politik for at drive investeringer ind i industrier med den lavest mulige energi-gennemstrømningstæthed, i sidste ende en omfattende ødelæggelse af kapital, ligesom investeringer i den

militære produktion af våbensystemer.

Alt for mange mennesker er forvirrede omkring finansielle værdier, som adskiller sig fra reel værdiskabelse. De har købt den illusion, at børsnoterede selskabers aktie værdier siger noget om økonomiens produktivitet – hvilket de ikke gør.

Nogle mere fornuftige røster har talt til fordel for en ny paneuropæisk sikkerhedsarkitektur, der omfatter Rusland og Ukraine, i en ny Helsinki-aftale. Men i betragtning af den komplekse verdenssituation, truslen mod verdensfreden, der berører alle stater, og det faktum at enhvers sikkerhed er indiskutabel, er det nødvendigt at gå videre end Helsinki og skabe en international sikkerhedsarkitektur, der omfatter sikkerhedsinteresserne for samtlige lande på jorden.

Et sådant forslag er netop uddybet i en artikel, som Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, for nylig har offentliggjort: "100 sekunder til midnat på dommedags-uret": Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!" Denne arkitektur skal være baseret på principperne fra den Westfalske Fred; dvs. den må garantere alle staters interesser og frem for alt deres ret til økonomisk og kulturel udvikling. Bevarelsen af verdensfreden kræver en total og definitiv afstandtagen fra malthusiansk politik, og kræver universel adgang for alle nationer til de videnskabelige og teknologiske fremskridt, der er opnået. Denne nye orden – som er en forudsætning for menneskehedens overlevelse – fordrer et nyt paradigme af tænkning, der må bygge på de bedste klassiske traditioner fra alle kulturer på det højeste humanistiske niveau.

Hvem kan benægte, at vi er et udeleligt skæbnefællesskab?

Vi har et valg: Enten lader vi uret tikke videre, indtil det sidste af de hundrede sekunder er gået, og så vil der ikke være nogen tilbage til at kommentere resultatet, eller også kan vi ihukomme, at vi er den eneste kendte kreative art i universet, og sammen skabe vores fælles fremtid.

Video: Samarbej med Kina. Det er ikke fjenden.

Interview med Li Xing, PhD, professor i udvikling og internationale relationer ved Aalborg Universitet

KØBENHAVN, 27. januar 2022 – Schiller Instituttet i Danmark har gennemført et vigtigt, timelangt videointerview med Li Xing, ph.d., professor i udvikling og internationale relationer ved Aalborg Universitet i Danmark. Li Xing er medlem af det samfundsvidenskabelige fakultet på Institut for Politik og Samfund og leder af forskningscentret for udvikling og internationale relationer. Han er oprindeligt fra Jiaxing nær Shanghai og arbejdede i Beijing, inden han kom til Danmark i 1988 for at tage sin kandidat- og ph.d.-grad.

Det omfattende interview dækker Kinas forbindelser med USA, Europa (USA–Kina-rivalisering), Rusland (Kina ville støtte Rusland, hvis det blev smidt ud af Swift-betalingssystemet), Europa og Afrika (Kinas udviklingsprogram er en hjælp for Europa i forbindelse med flygtningeproblemet), Latinamerika (Kina har fremmet den økonomiske udvikling i USA's baghave, mens USA har været fokuseret på krige og farverevolutioner), Afghanistan (med helhjertet støtte til Operation Ibn Sina) og andre udviklingslande.

Det omfatter også, hvad professor Li Xing ville sige til præsident Biden om forbindelserne med Kina, Xi Jinpings Davos-

tale, Bælte- og Vej-Initiativet og Xinjiang-spørgsmålet. Han opfordrer USA og Europa til at samarbejde med Kina om deres respektive nødvendige infrastrukturudvikling, for at fremme udviklingen af de underudviklede lande og for at droppe den geopolitiske taber-strategi. Han slutter med at rose Schiller Instituttets udviklingsprogrammer for verden.

Interviewet, der blev foretaget af Michelle Rasmussen, vil blive transskriberet til offentliggørelse i EIR og er nu tilgængeligt på Schiller Instituttets YouTube-kanal i Danmark.

Here is a pdf version published in Executive Intelligence Review, Vol. 49, No. 5 (www.larouchepub.com/eiw). We encourage you to subscribe.:

Download (PDF, Unknown)

INTERVIEW

Professor Li Xing

Cooperate with China – It Is Not the Enemy

The following is an edited transcription of an interview with Prof. Li Xing, PhD, conducted on Jan. 26 by Michelle Rasmussen, Vice President of the Schiller Institute in Denmark. Dr. Li is a professor of Development and International Relations at the Department of Politics and Society, Faculty of Humanities and Social Sciences, Aalborg University. Li Xing was born in Jiaxing, China, near Shanghai. He earned his BA at the Guangzhou Institute of Foreign Languages. He came to Denmark from Beijing in 1988 for his MA and later completed his PhD studies at Aalborg University.

Subheads have been added. A video of the interview is available here . <https://youtu.be/rulm1czmaTE>

Michelle Rasmussen: Welcome, Professor Li Xing, thank you so much for allowing me to interview you.

Prof. Li Xing: Thank you too.

Michelle Rasmussen: Li Xing, as we speak, there is an overhanging threat of war between the United States and NATO against Russia and China, countries which the war faction in the West sees as a threat to the disintegrating, unipolar Anglo-American world dominance.

On the other hand, the Schiller Institute has led an international campaign to try to get the U.S. and Europe to cooperate with Russia and China to solve the great crises in the world, especially the pandemic, the financial and economic crises, the underdevelopment of the poor countries, and the cultural crisis in the West. Our international president, Helga Zepp-LaRouche, has stated that the U.S.-China relationship will be the most important relationship in the future.

You recently gave a lecture at the Danish Institute for International Studies about the U.S.-China rivalry. And you are a contributor to the book *The Telegram: A China Agenda for President Biden* by Sarwar Kashmiri, which was published in 2021 by the Foreign Policy Association in New York City. The book is composed of statements by the contributors of what each would say if they were granted a personal meeting with President Biden. What would your advice be to President Biden regarding China?

Advice to President Biden

Prof. Li Xing: Thank you for giving me this chance for this interview. If I had the chance to meet the President, I would say to him:

Hello, President Biden. I think that it is a pity that you didn't change Trump's China policy, especially regarding the trade war and the tariff. We can see from the current situation that in the U.S., the shortages issue, the inflation issue, these are all connected with tariff issue. Many

congressmen and senators are calling for the removal of the tariffs. So, I really think that the president should give second thoughts to continuing the trade war. Contrary to this, though, the data from 2020 and 2021 shows that the China-U.S. trade actually surged almost 30%, compared with early years. So, the trade war didn't work.

The second issue is the competition in the area of high technology areas, especially regarding the chip industry. I'd say to him:

Mr. President, the U.S. has the upper hand in that technology, and China has the largest market. I think that if the U.S. continues to use a technology sanction on Chinese chips, then the whole country and the whole nation will increase the investment on the chips. Once China has the technology, then the U.S. would both lose the market, and also lose the advantage in that technology.

So, this is the second issue, I think the president should give a thought to.

The third issue, which I think is a very touchy issue, is the Taiwan issue. I would really advise the President:

Mr. President, to play the Taiwan card needs caution, because Taiwan is the center of Chinese politics, in its historical memory, and the most important national project in the unification process. So, to play the Taiwan card really needs caution.

But still, I would also say to the President:

Mr. President, China and the U.S. have a lot of areas for cooperation. For example, climate change; for example, North Korea, Iran, Afghanistan; and last but not least, because China has great technology and skill in terms of infrastructure, so you, Mr. President, should invite China to come to the U.S. and play a role in the U.S. infrastructure

construction projects. That would be an ideal situation to promote bilateral relations.

Attitude of the U.S. Toward China

Michelle Rasmussen: In your statement in the book, *The Telegram*, you address whether the United States should consider China as an enemy or as rival. What would you say to the American people about the attitude that the United States should have towards China?

Prof. Li Xing: I don't think that the U.S. should regard China as an enemy, but as a rival. I think there is a truth in that because China is obviously a rival to the United States on many, many grounds, both in materials and also in ideation. Nevertheless, it is not an enemy. China and the U.S. have so many areas of cooperation as you point out, that this bilateral relationship is the most important bilateral relationship in the world. Were this relationship turned into an enemy relationship, it would be a disaster for the world.

Michelle Rasmussen: On January 17, Chinese President Xi Jinping addressed the World Economic Forum in Davos. What do you think is most important for people in the West to understand about his speech?

Prof. Li Xing: Xi Jinping was invited to the World Economic Forum, and he sent some messages. In his address he admitted that economic globalization has created problems, but that this should not constitute a justification to write off everything regarding globalization, regarding international cooperation. So, he suggested that the world should adapt and guide globalization.

He also rejected the protectionist forces on the rise in the West, saying that history has proved time and time again that confrontation does not solve problems; it only invites catastrophic consequences.

President Xi also particularly mentioned protectionism, unilateralism, indirectly referring to the U.S., emphasizing that this phenomenon will only hurt the interest of others as well as itself, meaning that the U.S. trade war, or sanctions against China, will hurt both. It's not a win-win, it's a lose-lose. President Xi delivered a message that rejects a "zero sum" approach. I think it was a very constructive message from President Xi Jinping. He totally rejects, if I interpret his address correctly, the Cold War mentality. He doesn't want to see a Cold War mentality emerge in either the U.S., or in China.

The Belt and Road Concept

Michelle Rasmussen: Let's move on now to the question of the Belt and Road Initiative. Since the fall of the Berlin Wall and the collapse of the Soviet Union, the Schiller Institute has worked to establish a new Silk Road, the World Land-Bridge, and many of these economic principles have been coming to life through China's Belt and Road Initiative. Li Xing, in 2019 you wrote a book, Mapping China's One Belt One Road Initiative, and have lectured on this. How has the Belt and Road Initiative created economic development in the underdeveloped countries?

Prof. Li Xing: First of all, I think that we need to understand the Belt and Road concept—the historicity behind the Belt and Road; that the Belt and Road is not an international aid program. We have to keep that in mind. It is an infrastructure project attempting to link Eurasia. It has two routes. One is a land route, consisting of six corridors. Then, it has another route called the Maritime Silk Road. Globally, about 138 countries, ranging from Italy to Saudi Arabia to Cambodia, have signed a Memorandum of Understanding with China. Just recently another country in Latin America signed up with the Belt and Road.

The idea of the Belt and Road is founded on two basic Chinese

economic strengths. One is surplus capital. China has a huge amount of surplus capital in its banks, which it can use for investments. The second is that after 40 years of infrastructure development in China, China has huge technology and skill, particularly in the infrastructure development area. So, the Belt and Road is basically an infrastructure development project.

The driving force of China's Belt and Road is that after 40 years of economic development, China is experiencing a similar situation experienced by the advanced countries in world economic history—for example, rising wages, overproduction, overcapacity, and a lot of surplus capital.

So, China is looking for what the Marxist analytical lens calls a "spatial fix," as in its domestic market, the mass production manufacturing is getting extremely large. In looking beyond Chinese territory at Chinese neighbors, China has discovered that all the countries around China are actually very, very far behind in infrastructure development. So, it's kind of a win-win situation. The idea behind the Belt and Road is a kind of a win-win situation.

Historically, the Post World War II Marshall Plan in Europe, and the military aid to East Asia, were, you could say, like Belt and Road projects, helping those countries to enhance economic development. I recently came across a World Bank study pointing out that if the Belt and Road projects were successfully implemented, the real income level throughout the entire region would rise between two or four times. At the global level, the real income can rise between 0.7 -2.9%. So, you can say, the international financial institutions, and economic institutions like World Bank, are also very positive toward the Belt and Road.

However, the Belt and Road also has four areas which we need to be concerned about. Number one: the debt trap, which has been discussed quite a lot at the global level. Number two:

transparency, whether the Belt and Road projects in different countries are transparent. This, too, is an issue for debate. Number three: corruption, whether Chinese investments in countries creates corruption by local officials. The number four area for concern is the environmental and social cost. So, these definitely need to be taken care of, both by China and those countries.

As a whole, I think the Belt and Road project is huge. It's very constructive. But we also need to consider its potential to create bad effects. We need to tackle all these effects collectively.

'Debt Trap' Diplomacy

Michelle Rasmussen: When you spoke just now about a debt trap, our correspondent Hussein Askary, who covers the Muslim world, and also developments in Africa, has argued against the idea that China is creating a debt trap, pointing out that many of the countries owe much more money to Western powers, than they do to China, and that China has done things like forgiving debt, or transferring physical assets to those governments, because the debt trap accusation has been used as the primary argument against the Belt and Road. Do you think that this is a legitimate argument or that this is overplayed to try to just create suspicion about the Belt and Road?

Prof. Li Xing: No, I fully agree, actually, with the comment you just quoted from another study. It is true that the "debt trap" has been used by Western media, or those politicians who are against the Belt and Road, as an excuse, as a kind of a dark picture. But, according to my research, China actually understands this problem, and very often, the Chinese government uses different measures, or different policies, to tackle this problem. One is to write off the debt entirely, when the borrowing country would really suffer, if it had to repay. For example, the Chinese government announced that during the pandemic, debt service payments from some poor

countries is suspended until their economic situation improves.

China is a central-government-based country. State policy plays a bigger role than in the political system of the West, where different interest groups drive their countries' policies into different directions. Therefore, the Chinese central government is able to play a bigger role than Western governments in tackling debt problems.

Michelle Rasmussen: What has this meant for the underdeveloped countries, for example, in Africa, and other poor countries in Asia, in Ibero-America? What has the Belt and Road Initiative meant for their economic development?

Prof. Li Xing: The increasing number of countries that have signed up with the Belt and Road, shows that the Belt Road project is comparatively quite welcomed. I have also followed many debates in Africa, where many African leaders were asked the question and they completely agree. They say that the situation regarding the debt of the old time, their experiences with the colonial countries, is quite different from the debt incurred with China's investment projects or development projects. So, they still have confidence in China's foreign development policies, especially in the Belt and Road project. From the many studies and reports I have read so far; they have strong confidence in that.

Infrastructure Means Development

Michelle Rasmussen: What would you say about the role of infrastructure development in China in creating this unprecedented economic growth and lifting people out of poverty? What role has infrastructure played in the incredible poverty elimination policy that China actually succeeded in achieving this year?

Prof. Li Xing: The entire 40-year history of China's economic growth and economic development, and China's prosperity, is

based on the lesson that infrastructure is one of the most important factors leading to China's economic success. China has a slogan: "If you want to get rich, build a road." Infrastructure is connected with every aspect of national economy. The raw materials industry, the metal industry, you name it. Cement industry, etc. Infrastructure is really the center of a nation's economy, which can really get different areas of the country running. So, I think this experience of China is really a good lesson, not only for China itself, but also for the rest of the world, especially for developing countries.

That's why China's Belt and Road project, identified as infrastructure projects, is really welcomed by many people, and especially President Biden. Even though his budget was not passed, because of the resistance, or even if it's shrunken, the idea about improving U.S. infrastructure, became a kind of hot spot. I think that the U.S. needs to increase its infrastructure investment as well. Definitely.

Europe-China Relations

Michelle Rasmussen: Let's move on to Europe and China relations. You have edited the book China-U.S. Relations at a Crossroads: "Systemic Rivalry" or "Strategic Partnership." What is your evaluation and recommendation about European-Chinese relations? When we spoke earlier, you had a comment about how the impact of African development, if there would be development or not in Africa, would impact Europe. Could you also include your idea about that?

Prof. Li Xing: EU-China relations are increasingly complex, and affected by a number of interrelated factors, such as China's rise, the growing China-U.S. rivalry, U.S. global withdrawal, especially under the Trump administration, the trans-Atlantic split, the Brexit, and at the same time, the China-Russia comprehensive alliance. Under these broad transformations of the global order, EU-China relations are

also getting very complex. Right now, I feel that the EU and China are struggling to find a dynamic and durable mode of engagement, to achieve a balance between opportunities on the one side, and challenges on the other, and also between partnership and rivalry.

For instance, China and the EU successfully reached what is called the EU-China Comprehensive Agreement on Investment treaty in December 2020. It was a joyful moment. However, in 2021, due to the Hong Kong events, the Xinjiang issue, and mutual sanctions in 2021, this investment treaty was suspended. Not abandoned but suspended. You can see that the relationship can be hurt by events. It's really difficult to find a balance between strategic partnership and systemic rivalry. "Systemic rivalry" was the official term used in a European Commission document, "EU-China—A Strategic Outlook," issued March 12, 2019. That document states that China is "simultaneously ... an economic competitor in the pursuit of technological leadership, and a systemic rival promoting alternative models of governance."

So, you can see that a systemic rival means alternative normative values. That's why it's a new term, when used in that way. It shows that China's development has both a material impact, and, also, an ideational impact—that many countries are becoming attracted by the Chinese success. For that reason, the Chinese, and the rise of China is increasingly regarded as a systemic rival.

On the other hand, the message from my book is also that the EU must, one way or another, become autonomous, and design an independent China policy. Sometimes I feel that the EU-China policy is somehow pushed around or carried by U.S. global interests, or affected by the U.S.-China competition. I really think Europe needs an independent China policy. You know, the EU is thinking of developing "defence independence." That is, it is pursuing autonomy in defense. But that's something else.

According to data from Kishore Mahbubani, a very well-known Singaporean public intellectual and professor, the Belt and Road has special meaning for Europe in relation to Africa. This is of importance to your question about Africa.

According to his data on the demographic explosion in Africa, Africa's population in the 1950s was half of that of Europe. Today, Africa's population is 2.5 times that of Europe. By 2100, Africa's population will be 10 times of that of Europe. So, if Africa still suffers from underdevelopment, if any crisis appears, where will African refugees migrate? Europe!

From Kishore's point of view, the Belt and Road is doing Europe a "favor," so Europe should be very supportive of China's Belt and Road project. I totally agree with that. What he says is also a part of the message of my book.

A 'Differentiated' Europe

Michelle Rasmussen: You were speaking about Europe becoming more autonomous in its relations with China. Former German Chancellor Angela Merkel has stated openly that Germany should not be forced to choose between the United States and China, that Germany needs to have relations with both. Can you say more about that? Is China Europe's biggest trading partner?

Prof. Li Xing: Yes, since November last year.

Michelle Rasmussen: There's differentiation inside Europe. For example, the Eastern European countries have a forum called "16+1," where 16 Eastern European countries, plus China, have a more developed Belt and Road cooperation with China, than the Western countries. And there's differentiation in the western European countries. You mentioned that some are making Hong Kong and Xinjiang into obstacles to improving European relations to China. What would you say to these concerns?

Prof. Li Xing: China-EU relations are being affected by many, many factors. One is, as you mentioned, about 16+1, but now

it's 17+1, because, I think two years ago, Greece became a part of 16+1, so now it's 17+1. And the western part of the EU, was quite worried about the 17+1 because some think that the Belt and Road plays a role in dividing Europe. Because Europe has this common policy, common strategy, and common action toward the Belt and Road, they also see the 17+1 grouping as somehow playing a divisive role. So, the EU is not very happy about that. Because you're right, the Belt and Road is more developed in the eastern part of the EU. This is one issue.

The second issue is that the EU has to make a balance between China on the one side, and the U.S. on the other. Right now, my assessment is that the EU is somehow being pushed to choose the U.S. side. It's fine with me, from my analytical point of view, that the EU, most of the countries in the West, the traditional U.S. allies—like including Denmark—if they choose the U.S., that's fine. But my position is that their choosing sides should be based on their own analysis, their own national interests, not purely on the so-called values and norms, that the U.S. and EU share norms, and therefore should have a natural alliance. I think that is not correct. I always advise Western politicians, thinktanks, and policy makers that they should study China-U.S. relations or EU-China-U.S. relations and try to find their own foreign policies. What is the correct direction? And based on their own judgment, based on their own research results, not based on what the U.S. wants them to do.

Michelle Rasmussen: One of Denmark's top former diplomats, Friis Arne Petersen, has been Denmark's ambassador to the United States, to China, and to Germany. At the Danish Institute for International Studies, he recently called for Europe to join the Belt and Road Initiative. Why do you think it would be in the interest of Europe and the United States to join or cooperate with the Belt and Road Initiative, instead of treating it as a geopolitical threat?

Prof. Li Xing: Well, on the Belt and Road, as we have already discussed, we must first understand what it is. I fully agree with Friis Arne Petersen. When he was Ambassador to Beijing, I met him at one of the international conferences. He was always very positive towards Denmark-China cooperation. I fully agree with his point on the Belt and Road. But we have to understand, first of all, why the West is nervous about the Belt and Road. This is very important, because the European's or the American's worry is based on two perspectives. One is geopolitics. The second is norm diffusion. Geopolitics means that through the Belt and Road, China's economic political influence will gradually expand to cover all of Eurasia, which is not in the interest of the West. This is a geopolitical rationale.

Then the second perspective is norm diffusion, which means that through the Belt and Road, the Chinese development model spreads. As I mentioned before, because of the global attraction to China, the Chinese development model will be consolidated and extended through the Belt and Road, and that is also not in the interest of the West. That's why China is a "systemic rival," because it has a norm diffusion effect. We have to understand these two aspects.

But why should Europe support the Belt and Road? I have already discussed this issue in my answer to your previous question regarding the importance of infrastructure development, and regarding why Europe should support the Belt and Road, especially in the context of Africa.

Michelle Rasmussen: And you also spoke about the need for infrastructure development in the United States. The American Society of Civil Engineers gave the United States a grade point average of C- for the state of its infrastructure. Looking at high speed rail in China and in the United States, there's nothing to compare.

Prof. Li Xing: No, no.

Michelle Rasmussen: In its 14th Five-Year Plan, China has committed itself to increase its high-speed rail lines by one third, from the present 38,000 kilometers to 50,000 kilometers by 2025. The U.S. has maybe a hundred and fifty kilometers.

Prof. Li Xing: I was told by American friends that the U.S. has not invested heavily in infrastructure for many, many decades, about half century, something like that. I was shocked to hear that. So, I think Biden's idea of infrastructure investment is great, but somehow the bill could not be agreed on by the Congress, and also the Senate, due to partisan conflict.

Michelle Rasmussen: And it was not very ambitious in any case.

Prof. Li Xing: Yes, totally.

Reordering the World Order

Michelle Rasmussen: It was a step in the right direction, but was not very ambitious.

Let's move on to Latin America, which we in the Schiller Institute call Ibero-America. That's because our members say that the Spanish language did not proceed from Latin. The Iberian Peninsula is Portugal and Spain, so Ibero-America is a better term. In any case, Li Xing, you are working on a study, China-U.S. Rivalry and Regional Reordering in Latin America. Can you please share the main idea with us?

Prof. Li Xing: Yes. I'm working on this book, together with a group of Latin American scholars from different countries in the region. The objective of the book is to provide a good conceptualization, first, of the changing world order, and the reordering process. When we talk about that the world order is changing because of the U.S.-China rivalry, at the same time, we also suggest that the world is experiencing a reordering process, that we do not know the future order, or the new order, but the world is in the process of reordering, driven

by the China-U.S. rivalry.

The book will also try to convey that the U.S.-China rivalry, according to our conceptualization, is "intra-core. According to the world system theory, you have a core which is the advanced economy countries, then you have a semi-periphery, and then you have a periphery. The semi-periphery is between periphery and the core, and the periphery is the vast number of developing countries. So the China-U.S. rivalry, competition, especially in high technologies in the security areas, is between these two core countries, or is intra-core.

The China-U.S. rivalry also represents a struggle between two types of capitalism. On the one side is Chinese state capitalism, very centralized, state led, with central planning. On the other side is the U.S. free market, individual capitalist economy. Somehow the China model is gradually appearing to be more competitive. Of course, the U.S. doesn't agree with that assessment, at least from the current perspectives.

So, this rivalry must have a great impact on the whole world, especially on the developing world we call the Global South. Here we've tried to focus on the U.S.-China rivalry, and its impact on the Latin American and Caribbean region.

The message of the book is, first, that global redistribution of power is inevitable. It's still in process, and the emerging world order is likely to be dominated by more than one superpower, so the world order will likely look like a polycentric world, with a number of centripetals competing for high positions or strong positions. This is the first message.

The second message is that the situation shows that the world is in a reordering process driven by the competition between the two superpowers, and it poses opportunities, and also constraints, to different regions, especially for the Global South, such as Latin America, because Latin America is the

U.S. backyard; it is the subject of American doctrines—that North America and South America, are a sphere of U.S. influence.

The Monroe Doctrine

Michelle Rasmussen: You're talking about the Monroe Doctrine?

Prof. Li Xing: The Monroe Doctrine. Thank you very much. North America and South America have to be within the U.S. hegemonic influence. No external power is allowed to have a hand in, or interference in these two regions. You can say that China's relations with Latin America has really been increasing tremendously during the past two decades.

At the same time, the U.S. was busy with its anti-terrorism wars, and its creation of color revolutions in other parts of the world. If you look at the investment in infrastructure, and also imports of agriculture, China-Latin American trade and Chinese investment in Latin America are increasing tremendously, dramatically, which becomes a worry, a really deep worry, to the U.S.

The different scholars, the book's chapter authors, will use different countries and country cases as examples to provide empirical evidence to our "theoretical conceptualization." This book will be published around summertime by Brill, a very good publisher in Holland.

Michelle Rasmussen: Well, actually, the Monroe Doctrine was adopted in 1823, in the very early history of the United States. This is after the United States had become a republic and had freed itself from the British Empire. It was actually John Quincy Adams—

Prof. Li Xing: Exactly.

Michelle Rasmussen:—who was actually involved in the idea, which was that the United States would not allow imperialism,

imperial powers to bring their great power games into Latin and South America, but that the United States would help those countries become independent republics. So the question becomes, will Chinese policy strengthen the ability of the Ibero-American countries to be republics and enjoy economic development, or is China's intention also a kind of imperialism?

Prof. Li Xing: Based on your definitions, on your conceptualization of the Monroe Doctrine, you can say that there are two implications. One is that the U.S. should defend these two regions from imperialist intervention. The U.S. itself was not an imperial power at that time. The U.S. didn't have intentions to become a global interventionist then, but today it is a different situation.

Second, that the U.S. definitely interprets Chinese investment and infrastructure cooperation, and economic investment in Latin America as "helping," to consolidate the country's independence? No, I don't think that is the case. That would be a kind of positive-sum game. Today, unluckily, these two countries are trapped into a zero-sum game. Whatever China is doing in the South American region, is interpreted as not being good for United States. That's a very unfortunate situation.

Michelle Rasmussen: Actually, we in the Schiller Institute have said that if the United States were to join with China to have even better economic development in Ibero-America; that would be a win-win policy. You spoke about the immigration challenge from Africa to Europe. It's the same thing from Ibero-America to the United States. People would much rather stay in their own countries if there were jobs, if there were economic development,

Prof. Li Xing: Yes.

Michelle Rasmussen: And if the United States would join with

China, then instead of–

Prof. Li Xing: –building the wall! Instead of building the wall!

Michelle Rasmussen: Exactly, exactly.

Prof. Li Xing: Yeah, I agree with you.

Operation Ibn Sina

Michelle Rasmussen: Helga Zepp-LaRouche, the President of the Schiller Institute, has stated that one very important way to lessen the war danger between the United States, Russia and China would be for these countries to join forces to save the people of Afghanistan, where there is the worst humanitarian crisis in the world now, after the war, the drought, and the freezing of Afghanistan's central bank assets by the western countries. She has proposed what she calls Operation Ibn Sina, named after the great physician and philosopher from that region, to build a modern health system in Afghanistan to save the people from disease, and as a lever to stimulate economic development.

I know that when we spoke about Afghanistan before, you also referred to very important discussions now going on in Oslo, for the first time, between the Taliban and Western governments, including in the United States.

But what do you think about this idea of China and the United States, and also Russia and other countries, joining hands to act to alleviate the terrible crisis for the people of Afghanistan?

Prof. Li Xing: It's a superb idea. This is one of the initiatives by the Schiller Institute. When I read your website, you have many development projects, and this one is a great idea. This is one of the areas I mentioned where the U.S. and China have a common interest. Unfortunately, what is

happening today is the Ukraine crisis and the China-U.S. rivalry—so many battle fronts—puts Afghanistan more into the background.

Right now, the Taliban delegation is talking with the West in Oslo, and I really hope there will be a constructive result, because after the U.S. withdrew from Afghanistan, Afghanistan's Taliban government immediately went to China. And it was a Chinese interest. It was in China's fundamental interest to help Afghanistan, because if Afghanistan is safe and prosperous, then there will be no terror and terrorism coming from Afghanistan across the border. Many of the terrorists in Xinjiang actually based themselves in Afghanistan. So it is in China's national interest to help Afghanistan.

Right now, I don't know whether it is still in the U.S. interest to help Afghanistan. The U.S. might be tired of that region, because the U.S. lost two trillion dollars in the Afghanistan war, without any positive results. So, I do not know. I cannot tell the what the U.S. politicians' feelings are, but the U.S. holds \$9.5 billion of Afghanistan assets. And I think that money has to be released to help in the country's rebuilding.

And particularly, the Schiller Institute's suggestion of a health care system is the priority. When people are in good health, then people can work, and earn money. When people have a job or have a family, normally, people do not move. According to refugee studies, people normally do not move just because of a shortage. People move because of a situation devastated by war, by climate change, by various crises. Otherwise, people are relatively stable and want to stay in their homeland.

Xinjiang

Michelle Rasmussen: You mentioned Xinjiang again now. Do you

have something to say about Xinjiang for people in the West?

Prof. Li Xing: I think that there are a lot of misunderstandings between the West and China, especially the misunderstanding from the Western side concerning Xinjiang. The other day, I saw a debate at Oxford University between an American former politician and a British former politician, about whether China is a friend or a foe. The American representative put forward the claim that in Xinjiang, we are experiencing what is called genocide. But later, at the end of his discussion, he admitted that there is no genocide, but he deliberately used genocide as a kind of provocation in order to receive attention from the world. The British representative asked if this view caused such a bad misunderstanding, misperception, then why not just give it up?

Do not use genocide. You can criticize China for human rights abuses. You can criticize China for its minority policies, etc. But to deliberately defame China is not a good way. I don't think it's a good way. We also have to be fair.

On the one side, you can criticize China's policy treating problems in the minorities and others. But you have to also condemn terrorist actions because there were a lot of terrorist bomb killings in that region, especially from 2012-2015, around that time.

I was in Xinjiang as a tourist in 2011, and I was advised to not pass by some streets, because there could be some risks. You can see that it was a very tense situation because of a lot of bombings. People pointed out to me, here were some bombings, there were some bombings. You don't understand. So, the West should be fair and condemn these things, while at same time, also advising the Chinese government to develop a more constructive policy to resolve the problem, rather than using harsh policies. It has to be fair. This is the first point.

Second, is that genocide not only defames China, it's also contrary, it's opposite to the facts. Twenty years ago, 30 years ago, Xinjiang's Uighur population was about five million or eight million. But after 30 years, I think it's about 11-13 million. I do not know exactly, but there has been a growth of population. How can you claim genocide, when the local population is increasing? Do you understand my point? So, this is not a good attitude. It is not a very good way to discuss with China and it makes China much more resistant in talking with you, when China fears that it is being defamed.

When some Western sources, in particular one German scholar, use a lot of data from a Turkish scholar, who is connected to the "minority resistance" from Xinjiang, then the credibility, reliability of the source is in question. You understand my point. So, the Xinjiang issue is rather complicated, but the West and China should have a dialogue, rather than use in this specific discourse rhetoric to frame China in a way that China is the bad guy. It should be condemned. I think this is not constructive.

The SWIFT System

Michelle Rasmussen: Going back to the war danger, what do you think the impact on China and on the world economy would be, were the U.S. to force Russia out of the SWIFT international payment system, or similar draconian measures?

Prof. Li Xing: Let me tell you that Olaf Scholz, the current German Chancellor, already expressed it very well, saying that if Russia were sanctioned and pushed out of the SWIFT payment system, then Europe could not pay Russia for its gas and oil. "If we can't pay Russia, then Russia will not supply us. Then what should we do?"

I read in the news today that the U.S. said, "We could supply most of Russia's oil and gas." Then Europe began to ponder: "Well then, this war has become your war, you know—a very

egoistical interest, because you actually want to replace Russia's gas and oil supply. That's why you want to instigate the war."

So, I think it's the U.S. that has to be very cautious in its sanctions, because the only sanctions possibilities for the United States today against major powers is financial, is payment—it's the U.S. dollar. That's the intermediate currency, the SWIFT system.

And when China sees this, that only strengthened China's conclusion to develop what we call electronic currency. China is using a lot of energy today investing in electronic currency. This electronic currency is a real currency. It's just electronic. It's being implemented in some big cities in test trials.

Then, back to the SWIFT system, [if a country were thrown out] it would be rather impossible or would rather create a lot of problems in the international payment system, then the whole system will more or less collapse, because most countries watch this, and they will try to think about how they should react in the future if the U.S. uses the same system of sanctions against them. I just mentioned China, but also many other countries as well. They have to find an alternative.

One other alternative is to use currencies other than the U.S. dollar as much as possible. I just read in the news today that the Chinese yuan has surpassed the Japanese yen as the fourth international [reserve] currency. And the situation will accelerate in that direction. So, I think that the U.S. should think twice.

On China-Russia relations, I definitely think that China will help Russia in case the U.S. really implements a sanction of pushing Russia out of the SWIFT payment system. China definitely will help Russia, because both face the same pressure, the same struggle, the same robbery from the U.S.

So, it is very bad. It is extremely bad strategy from the U.S. side to fight, simultaneously, on two fronts with two superpowers. This is what Henry Kissinger had said many times during the entire Cold War period. The U.S. was able to keep relatively stable relations between U.S. and China and between U.S. and the Soviet Union, keeping the Russia and China fighting against each other. But now it's the opposite situation. The U.S. is fighting with two big powers simultaneously. I don't know what is in the mind of the U.S. politicians. I really think that the U.S. needs to redesign its strategic foreign policy.

The Schiller Institute

Michelle Rasmussen: Yeah. We've been speaking mostly about the U.S., but the British really are an instigator in this: the British Old Empire policy of trying to drive a wedge between the United States, Russia and China. That also has a lot to do with the current situation. We spoke before about that the Schiller Institute is trying to get the United States' population to understand that the whole basis for the existence of the United States was the fight against the British Empire, and against this divide and conquer strategy, and, rather, to cooperate with Russia and China.

In conclusion, this conversation has been very wonderful. Do you have any parting words for our audience? We have many people in Europe and in the United States. Do you have any parting words of advice as to how we should look at China and what needs to be different about our policy?

Prof. Li Xing: No, I think that I want my last words, actually, to be invested in talking about the Schiller Institute. I think that some of your programs, some of your projects, and some of your applications are really interesting. The Schiller Institute has a lot of ideas. For example, you just mentioned your campaign for an Afghanistan health care system, but not only in Afghanistan. You promote

these ideas for Africa, in developing countries. I really think that the Schiller Institute should continue to promote some of the ideas—a health care system in every country, especially now, considering the pandemic. The rich countries, including China, are able to produce vaccines, but not the developing countries. The U.S. has more vaccine doses stored up than necessary [for itself]. But Africa still has only a very low percentage of people [who have been vaccinated].

Michelle Rasmussen: I think 8%.

Prof. Li Xing: And we claim the Omicron variant of the coronavirus came from Africa. That's an irony. That's an irony, because it's definite that one day, another variation will come from Latin America, or from some other part of the world.

So, it's rather important for the West, and for China, to think about some of the positive suggestions by your Institute. I'm glad that you invited me for this interview, and I expect to have more cooperation with you. Thank you very much.

Michelle Rasmussen: Thank you so much, Li Xing.

Vi har nået et afgørende øjeblik – “tiden er ved at rinde ud”

For Afghanistan og resten af verden: Fremad med "Operation Ibn Sina"!

Den 18 januar (EIRNS) – Schiller Instituttets internationale seminar den 17. januar, "Uretfærdighed et hvilket som helst sted er en trussel mod retfærdighed overalt: Stop mordet på Afghanistan", fremmede Helga Zepp-LaRouches "Operation Ibn Sina" ud over dens oprindeligt målrettede og allerede delvist vellykkede rolle med at "prikke til samvittigheden" i den transatlantiske verden. I denne verden af "fortællinger" og "spin" er regeringer i øjeblikket bevidst involveret i den potentielle "hævgerrige udsultning" af millioner af mennesker. Men nu, hvor medicinens "Adolph Eichmann", Ezekiel Emmanuel, forsøger at erklære, at massedød som følge af Covid-infektion, herunder gennem varianter, der endnu ikke er blevet opdaget, allerede er "endemisk" i USA ["Det vil blive her. Vi må lære at leve med det"], er der allerede en forarget reaktion fra det medicinske personale og deres fagforeninger.

"Operation Ibn Sina" er ikke, og har aldrig kun været gældende for Afghanistan. Den er i sig selv en form for medicin, der skal kurere den epidemi af transatlantisk "fordærvet ligegyldighed", som heldigvis endnu ikke har bredt sig til hele verden. "Operation Ibn Sina" kan imidlertid være den eneste effektive måde at forhindre, at massedøden bliver ordineret til USA's og Europas fattige, ældre og immunsvækkede som en "beklageligvis nødvendig spareforanstaltning". Hvis vi afstår fra at redde Afghanistan og undlader at samarbejde med Rusland, Kina, Indien og andre nationer om at etablere en verdenssundhedsplatform i løbet af dette år, så falbyd en hvilken som helst bogholders løgn, men "spørg ikke om hvem

klokken ringer for – den ringer for dig”.

Samme dag som Schiller Instituttets seminar, talte Kinas præsident Xi Jinping på Davos World Economic Forum om emnet: “Gå fremad med tillid og beslutsomhed, for i fællesskab at skabe en bedre verden efter COVID”.

Her er et uddrag af Xis bemærkninger: “Vi må gøre alt, hvad der er nødvendigt for at fjerne pandemiens skygge, og sætte skub i den økonomiske og sociale genopretning og udvikling, så håbets solskin kan lyse op i menneskehedens fremtid.

Verden gennemgår i dag store forandringer, som vi ikke har oplevet i et århundrede. Disse forandringer, som ikke er begrænset til et bestemt øjeblik, en bestemt begivenhed, et bestemt land eller en bestemt region, repræsenterer de dybtgående og gennemgribende forandringer i vores tid. I takt med at tidens forandringer kombineres med den pandemi, der kun forekommer én gang for hvert århundrede, befinder verden sig i en ny periode med turbulens og forandring. Hvordan kan pandemien bekæmpes, og hvordan kan vi opbygge en verden efter COVID? Det er vigtige spørgsmål, som alle mennesker i hele verden er optaget af. Det er også vigtige og presserende spørgsmål, som vi må besvare.

Som et kinesisk ordsprog siger: “Verdens dynamik blomstrer eller aftager, verdens tilstand går enten frem eller tilbage”. Verden udvikler sig altid gennem bevægelsen af modsætninger; uden modsætninger ville intet eksistere. Menneskehedens historie er en fortælling om at opnå vækst ved at imødegå forskellige prøvelser og udvikle sig ved at overvinde forskellige kriser..

..Stærk tillid og samarbejde er den eneste rigtige måde at besejre pandemien på. At holde hinanden tilbage eller at skyde skylden over på hinanden, ville kun medføre unødige forsinkelser i indsatsen og distrahere os fra det overordnede mål. Der er brug for at lande styrker det internationale

samarbejde mod COVID-19, gennemfører et aktivt samarbejde om forskning og udvikling af lægemidler, opbygger flere forsvarslinjer i fællesskab mod coronaviruset, og fremskynder bestræbelserne på at opbygge et globalt sundhedsfællesskab for alle. Det er særlig vigtigt at udnytte vaccinerne fuldt ud som et effektivt våben, sikre en retfærdig fordeling af disse, fremskynde vaccination og afslutte den globale mangel på immunisering, for virkelig at beskytte befolkningernes liv, sundhed og levebrød...”

Husk også på bemærkningerne fra Anna Popova, den russiske leder af den Statslige tjeneste for tilsyn med forbrugerbeskyttelse og menneskelig Velfærd – i realiteten Ruslands pendant til USA’s militære sundhedschef – til konferencen i december for de ni nationer i Fællesskabet af uafhængige Stater (SNG) om krigen mod pandemien. “I betragtning af vores staters nærhed, de fælles epidemitrusler og integrationsniveauet, er en af vores vigtigste opgaver at opbygge et fælles system for respons på epidemier og nødhjælp”, sagde hun. På samme konference talte selveste præsident Vladimir Putin om “fælles videnskabelige aktiviteter, udvikling af medicin og forebyggende lægemidler, samt udveksling af testudstyr og midler til at overvinde denne sygdom”.

Dr. Joycelyn Elders foreslog, ved afslutningen af seminaret på Martin Luther King-dagen, at Komitéen for modsætningers Sammenfald, udsender et “Medicinsk Manifest”, hvilket Helga begejstret tilsluttede sig. Døren er nu åben for USA’s befolkning for at kræve den generelle velfærdsklausul i forfatningens præambel tilbage og gå sammen med andre nationer for at ændre den uretfærdighed, der nu udfolder sig i Afghanistan. Lyndon LaRouches bemærkninger fra Martin Luther King-dagen i 2004 bør læses af nogle, gennemgås af andre og tages til efterretning af alle for at opdage den “åbne hemmelighed” om, hvordan vores nuværende lovmæssige nedstigning til helvede kan vendes af en lovmæssig fornyet

forpligtelse til menneskehedens fremtid og dens velstand.

Udvalgt billede: SulimanSallehi

For at stoppe mordet på Afghanistan: Uretfærdighed hvor som helst er en trussel mod retfærdighed når som helst.

Helga Zepp-LaRouches hovedtale, Schiller Institutets videokonference

Den 17. januar 2022. HELGA ZEPP-LAROUICHE: Goddag. Situationen i Afghanistan er virkelig ufattelig. I flere måneder, jeg vil sige i en måned efter Talibans magtovertagelse i august, var der et stort mediefokus – primært på de utrolige omstændigheder i forbindelse med USA's tilbagetrækning, NATO's tilbagetrækning og Talibans magtovertagelse. Men, ca. fire måneder derefter forsvandt Afghanistan praktisk talt fra de internationale medier. Nu er det pludselig tilbage. Alle medierne rapporterer om tal og fakta, som er helt forfærdelige. Ifølge FN's Verdensfødevareprogram og andre FN-myndigheder, er der 24,4 millioner mennesker i fare for ikke at overleve denne vinter. Der er omkring 8,7 millioner mennesker, der sulter, mens vi taler her lige nu. Der er 50 % af alle børn under fem år i umiddelbar fare for at dø, 16 millioner børn i alderen fra fødslen til 16 år, som er i

fødevarer, og de fleste af dem er nødt til at arbejde, fordi familierne sulter. Det betyder, at disse børn ikke får nogen uddannelse, og at de er nødt til at arbejde for at kunne opretholde familien. Naturligvis er der et udbrud af mæslinger, diarré, polio, COVID-19 og malaria. Den underernæring, som disse børn lider under, gør dem selvfølgelig meget mere sårbare over for disse former for infektioner.

Katastrofen er så stor – og dette er ikke en rapport fra medierne, det kommer fra mange øjenvidner, som fortæller det til deres slægtninge – folk er så fattige og så desperate, at de efter mange dage uden mad sælger deres børn. For hvor meget? De sælges for mellem 950 og 1.300 dollars for et barn. Folk sælger deres nyre. Nyre er lidt dyrere; de sælges for 1.300-1.800 dollars.

Dette er ikke ukendt for Vesten. Vesten er lige nu mere optaget af at redde de afghanere, der samarbejdede med NATO-tropperne, mens de stadig var til stede. Så de gør en stor indsats, ligesom den tyske regering udtaler: "Åh, vi er nødt til at få disse mennesker ud og redde dem fra Taliban". De forsøger at evakuere de sidste vigtige fagfolk og uddannede mennesker, som der er et presserende behov for derovre. Oven i det hele er valutaen styrtet med mere end 25 % siden august, hvilket betyder, at folk, selv om de har en lille sum penge, ikke har råd til at købe, fordi priserne bare galopperer ukontrollerbart. Vesten har naturligvis ikke kun indført sanktioner, men har også frataget den afghanske regering dens aktiver – 8,5 milliarder dollars i USA og jeg ved ikke, hvor mange hundrede millioner i europæiske banker. Disse penge er blevet indefrosset. De har også afkoblet Afghanistan fra SWIFT-aftalen, så selv afghanere i eksil ikke kan sende penge, fordi banksystemet er brudt sammen.

Det er helt overlagt Det er interessant, at der var en artikel i Foreign Affairs, som er en publikation fra Council on Foreign Relations, den 29. december, hvor der nu er en række

artikler i New York Times og Financial Times, som pludselig hævder, at det måske var en fejltagelse, og at vi måske er nødt til at ændre den førte politik. Det, der står i denne artikel i Foreign Affairs, er, at i løbet af de mange år med samtaler på fine hoteller i Qatar mellem amerikanske embedsmænd og Taliban, har disse amerikanske embedsmænd hele tiden advaret Taliban og sagt: "Hør, hvis I nogensinde forsøger at overtage kontrollen i Afghanistan og Kabul med militære midler, vil I få en forfærdelig situation. Vi vil afskære jer fra penge; vi vil ødelægge jeres økonomi. I vil være i økonomisk isolation, I vil være fattige." Derefter står der i artiklen: "Dette var, som vi nu kan se, ikke en tom trussel. Da Vesten stoppede bistanden", som udgjorde 80 % af den afghanske regerings budget under disse 20 års NATO-tilstedeværelse, fordi de ikke opbyggede økonomien, de opretholdt blot den afghanske økonomi gennem international bistand. 80 % af budgettet var på denne måde. Så de vidste alle, at når donorlandene afbrød denne bistand, fordi de ikke var tilfredse med Talibans magtovertagelse, så brød den afghanske økonomi straks sammen. De indefrøs aktiverne, så selv de penge, der tilhører det afghanske folk, ikke var tilgængelige. Umiddelbart kastede de halvdelen af den afghanske befolkning ud i hungersnød. Nu siger de: "Åh, det var en fejltagelse. Det er i uoverensstemmelse med de vestlige mål. USA bør hjælpe med at genoplive den afghanske økonomi; dette er ikke godt for USA's prestige. Vi er nødt til at arbejde sammen med Taliban". Det er kendetegnende for realpolitik, at man en gang imellem er tvunget til at gøre noget sådant.

Jeg finder det helt forfærdeligt. Hvad det betyder, står der tydeligt beskrevet i denne artikel, og det blev i mellemtiden sagt af den pakistanske premierminister Imran Khan i en tale til OIC [Organisationen for islamisk Samarbejde] i Islamabad. Da NATO forlod landet, og 80 % af budgettet blev skåret væk, vidste alle, hvad der ville ske. Så det var ikke en fejltagelse. Nu er der gået fem måneder, og landet er ved at

sulte ihjel. Det er den værste humanitære krise nogensinde, og alle vidste det. Alle medierne vidste det, alle regeringerne vidste det. Jeg tror virkelig, at dette er mere end et spørgsmål om amerikansk prestige. Jeg tror, at det, der er sket nu, er, at det er gået op for nogle mennesker, at på grund af OIC, er der 57 islamiske lande som ser på, hvad Vesten gør – USA og de europæiske lande, som var dér sammen med NATO i 20 år, og som efterlod landet i opløsning. Det viser sig nu, at hvis Vesten ikke ændrer sin adfærd meget hurtigt, vil dette blive det store liberale demokratis moralske undergang.

Man skal virkelig lade det bundfælde sig. Det er ikke Taliban, Rusland og Kina, der er ansvarlige. Dette er en bevidst handling, hvor Vesten ønskede at straffe regeringen i Afghanistan, men de straffede folket, befolkningen. Det er på grænsen til folkedrab. Jeg ønsker virkelig at sige dette i de skarpest mulige vendinger, fordi vi er nødt til at vække verdenssamfundet til at forstå, at denne utrolige uretfærdighed skal bekæmpes.

FN's generalsekretær Guterres appellerede for blot et par dage siden til USA om, at de ubetinget skal frigive midlerne, at de skal hjælpe med at overvinde denne ufattelige humanitære krise.

Jeg vil gerne tilføje en dimension til dette, for det er naturligvis realpolitisk at sige, at Taliban er der, og ingen bør ønske, at Taliban skal omstyrtes, hvilket nogle mennesker også overvejer. Hvis man nu forsøger at slippe af med Taliban med de virkemidler, der ikke har fungeret i 20 år, ønsker man så at kaste dette fattige land Afghanistan ud i endnu en borgerkrig? Der må være en ende på denne geopolitik. Så jeg vil gerne præsentere en anden tilgang. Jeg har kaldt denne indsats for at redde Afghanistan for "Operation Ibn Sina". I den muslimske verden behøver man ikke at forklare nogen, hvem Ibn Sina er. I Europa ville man ikke have været nødt til at forklare det – i hvert fald ikke før for et stykke tid siden –

fordi Ibn Sina generelt var en af de store giganter i den universelle historie. Han var også meget velkendt i Europa som Avicenna. Han levede fra 980 til 1037, altså for omkring tusind år siden. Han var et vidunderbarn. Han kunne Koranen udenad, da han var 10 år gammel. Han blev født i Afshana, nær Bukhara, som i dag er Usbekistan. Hans far stammer fra Balkh, som ligger nær Mazar-e-Sharif, i det nuværende Nordafghanistan. Han blev uddannet i islams gyldne tidsalder – hvad der startede med det abbasidiske dynasti i Bagdad, omkring 750 e.Kr. I denne periode havde man så den utrolige oversættelse af alle de græske klassiske lærde. Der var mange mennesker, som enten tilhørte Aristoteles' tradition, peripatetikerne, eller Platons tradition, neoplatonikerne. Og Avicenna, Ibn Sina, kendte mange af dem; især al-Kindi, al-Farabi, men han læste også Almagest fra Ptolemæus og Euklids bøger. Så han var yderst veluddannet, og meget hurtigt udviklede han et talent til at blive en fremragende læge. Han var i stand til at helbrede mange af de fremtrædende personer omkring sig, så han havde adgang til de øverste emirers vigtigste biblioteker.

Under alle omstændigheder udviklede han en meget vigtig filosofisk idé, nemlig forestillingen om den "nødvendige eksistens". Det er et meget dybtgående begreb. I bund og grund er det en teologisk diskussion om universets evighed, og hvorfor der må være en endelig årsag, som er ansvarlig for alt, hvad der er betinget af universet. Dette ville føre for langt væk fra seminaret lige nu, jeg har netop holdt et indlæg om det, som du forhåbentlig snart kan finde på internettet. [Se "Operation Ibn Sina: Toward a World Health Program" <https://schillerinstitute.com/blog/2022/01/15/operation-ibn-sina-toward-a-world-health-program/>] Men han er naturligvis mest berømt for det faktum, at han var en af de store læger gennem tiderne. Han var på samme niveau, hvis ikke større, end den græske læge Galen eller Hippokrates. Han udviklede en hel lægevidenskab, som han nedskrev i den berømte "Canon of Medicine", som straks i det 12. århundrede

blev oversat til latin og spansk. Den påvirkede den europæiske og islamiske lægevidenskab indtil det 18. og 19. århundrede. Han udviklede viden om mange nye sygdomme som kræft og diabetes. Han havde en absolut viden om anatomi, og han udviklede 760 lægemidler. Under alle omstændigheder var han en helt enestående læge

Og det var ham, der opdagede vigtigheden af karantæne. Det er sådan, jeg husker ham, fordi vi har en pandemi. Vi har COVID-19, og karantæne er en af de vigtigste måder at bekæmpe infektioner på. Det var Ibn Sina, der opdagede det. Der findes en smuk gammel film fra 1956, som jeg kun kan råde jer til at se. Den hedder "Ibn Sina", og det er historien om Ibn Sina, der forklarer sine samtids, hvordan man skal isolere sig, hvordan man skal vaske hænder, hvordan man skal udvise hygiejne. Den er blevet offentliggjort af den usbekiske regering, og hvis du vil have et sanseligt indtryk af Ibn Sina, bør du se denne film og lytte til min præsentation af hans liv.

Jeg sagde, at vi er nødt til at gøre denne indsats for at redde Afghanistan, Operation Ibn Sina, for hvad har Afghanistan brug for? De har brug for et moderne sundhedssystem, de har brug for moderne hospitaler til at behandle alle disse sygdomme. Og opbygningen af et moderne sundhedssystem skal være begyndelsen til at overvinde underudviklingen og det ufattelige sammenbrud i økonomien ved at genopbygge Afghanistans økonomi i forhold til nabolandenes store projekter – Bælte- og vejinitiativet, udvidelsen af CPEC, den økonomiske korridor mellem Kina og Pakistan, fra Pakistan gennem Kabul til Usbekistan – gennem Khaiber Pas og andre projekter. Der er behov for en international indsats for ikke kun at redde befolkningen nu. Vi må appellere til verden; FN har krævet, at der omgående sendes 5 milliarder dollars. Det er det største beløb, som FN nogensinde har anmodet om til en øjeblikkelig humanitær krise. Disse penge skal stilles til rådighed. Aktiverne må frigøres. Men derefter appellerer jeg

til alle lande, men især til europæerne og USA, som har et enormt moralsk ansvar, fordi vi var der i 20 år. Man kan ikke bare forlade et land, bare fordi man ikke kan lide det politiske system, der har overtaget magten, og straffe befolkningen ved at dræbe halvdelen af den eller mere.

Jeg appellerer til hele verden om at deltage i Operation Ibn Sina. Ikke kun for at yde den umiddelbare humanitære bistand, men også for at opbygge den afghanske økonomi sammen med nabolandene, de centralasiatiske republikker, Pakistan, Iran, men naturligvis også Kina, Rusland og Indien, som alle har en interesse i at stabilisere denne region. Afghanistan befinder sig på et geopolitisk helt afgørende sted, hvilket er grunden til, at briterne udformede "Det store Spil" som en måde at destabilisere først det zaristiske Rusland, derefter Sovjetunionen og nu forhåbentlig efter deres mening, Rusland og Kina. Det må stoppe. Afghanistan har fortjent en lys fremtid. Derfor mener jeg, at Operation Ibn Sina er den bedste måde at samle kræfterne til dette formål. Man har brug for en spændende figur som Ibn Sina, som er alle islamiske folks stolthed i hele regionen, til at samle sig om og gøre det til symbolet på en smuk fremtid for Afghanistan.

Hvis vi kan mobilisere den moralske modstandskraft og den moralske robusthed til at gøre dette, tror jeg samtidig, at vi vil gøre det bedste for at redde vores egen civilisation, for det er endnu ikke afgjort, hvad der kommer ud af denne særlige periode i historien. Hvis vi kan være gode i et område som Afghanistan, så er der håb om, at vi kan løse de større strategiske kriser. Hvis vi hjælper Afghanistan nu, er dét det bedste, vi kan gøre, ikke kun for det afghanske folk, men for hele civilisationens fremtid. Så jeg appellerer til jer, deltag i Operation Ibn Sina.